

Lord
genaamd
De groote

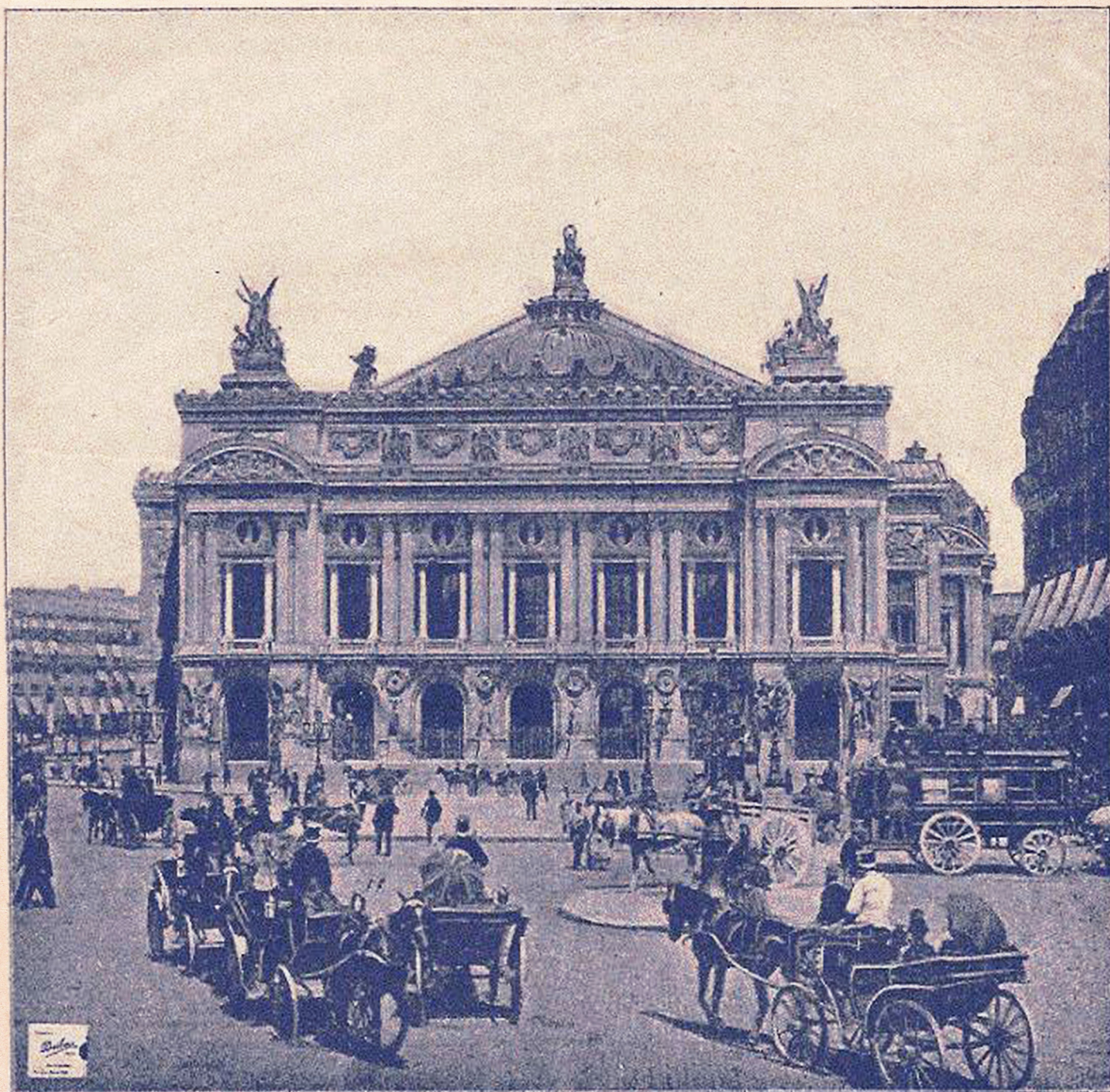

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 347

Een avontuur in Parijs.

95

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

EEN AVONTUUR IN PARIJS.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Een inbraak met gevolgen.

Het was omstreeks twee uur in den nacht en de Black Friar Street lag bijna geheel verlaten.

Slechts nu en dan passeerde een late voorbijganger, die zich haastte zijn weg voort te zetten en zijn woning te bereiken, want het weer was plotseling omgeslagen in den loop van den middag en thans verre van fraai.

Het regende, dat het goot en een gure wind was komen opsteken, die in het geheel niet strookte met het jaargetijde, want het was reeds vrij ver in de lente.

Nu en dan klonk de stap van een patrouilleerden politieagent, die zijn cape dicht om zich heen had getrokken, en ook hoorde men enkele malen het getoeter van een huurauto, die snel door de straat reed.

Alle huizen waren reeds in duisternis gedompeld, en zagen er nog naargeestiger uit dan gewoonlijk.

De Black Friar Street behoort tot de oudste gedeelten van Londen en is met name de verblijfplaats

van allen, die op een of andere wijze iets uitstaande hebben met de justitie, rechters, griffiers, meesters in de rechten, klerken en schrijvers.

Ook wonen er talrijke zaakwaarnemers en ook een aantal notarissen.

Men zal moeten erkennen, dat deze leden der maatschappij, hoe onmisbaar en eerbiedwekkend ook, niet zijn vrij te pleiten van een zekere droogheid en deze karaktereigenschap scheen zich te hebben afgespiegeld in de sombere oude huizen, die voor het meerendeel dateeren uit het begin van de achttiende eeuw, en waren gebouwd nadat de City van Londen en voornamelijk deze wijk door een vreeselijken brand geteisterd was.

Op den hoek van de King Edwardstreet stond een huis, dat in dit opzicht van de andere verschilde, dat het van veel lateren datum was, maar het was even leelijk, donker en onherbergzaam.

Bij het licht van de lantaarn, die een tiental meters verder stond, kon men, naast de straatdeur,

een koperen bord zien schitteren, waarop in roode letters te lezen stond: „Owen Burleigh, Zaakwaarnemer.”

In de zijstraat, waaraan het huis grensde, werd de zijgevel voortgezet door een lagen muur, die een tamelijk grooten tuin omgaf.

Voor dien muur nu, waren zooveen twee heeren komen stilstaan, gehuld in een donkeren regenmantel met een hoogen hoed op en die blijkbaar zooveen uit een huurauto waren gestapt.

Deze beide mannen waren John Raffles, de Gentleman-Inbreker, en zijn onafscheidelijke vriend Charly Brand.

Reeds lang liep John Raffles rond met het plan, een nachtelijk bezoek te brengen aan het huis van Owen Burleigh, die door Charly Brand op het befaamde „Lijstje” was geplaatst, waar hij zeker thuis hoorde, want hij was zeker rijk, naar men zeide en de middelen, waardoor hij zich dien rijkdom verworven had, waren alles behalve loffelijk.

En nu het weer eensklaps zoo was veranderd, en als het ware aangewezen om een onderneming op touw te zetten, zooals de beide mannen thans begonnen waren, nu had hij niet gearzeld om zijn plan ten uitvoer te brengen.

Misschien waren er wel een paar aspiranten op het lijstje overgeslagen, maar die zouden niet wegloopen, en wanneer zij slechts geduld oefenden en in het leven bleven, zouden zij ook wel aan de beurt komen!

Dat Raffles juist aan Burleigh gedacht had, was eenvoudig het gevolg van een toeval, hij had hem vroeg in den middag ontmoet in de groote conversatiezaal van de Windsor Club, en een enkele opmerking uit den mond van den zaakwaarnemer, die Raffles niet zeer behaagde, was voldoende geweest, om zijn lot te bezegelen.

Daar Raffles reeds lang van te voren zijn plannen geheel en al in orde had gebracht, kon hij onmiddellijk tot den aanval overgaan.

In de zijstraat was nog volstrekt niemand te zien, en de huizen aan de overzijde waren in duisternis gehuld.

Maar toch bleef Raffles, volgens zijn gewoonte, geruimen tijd wachten alvorens tot handelen over te gaan, teneinde zich te overtuigen, dat de weg inderdaad veilig was, en dat zich niet toevallig iemand in de donkere portieken ophield.

Maar toen ook waren de beide mannen met onbegrijpelijke vlugheid over den muur.

En nu stonden zij in den tuin, en richtten hun schreden naar de achterdeur, over den rand van het gras loopend, naast het grindpad.

Owen Burleigh mocht zijn, wie hij wilde, men kon niet van hem zeggen, dat hij zijn huis als een vesting verdedigde, want Raffles had geen vijf minuten noodig om het slot van de achterdeur te openen, en toen nog eens een kwartier, om door den deurtier heen, den schoot van den grendel door te zagen, met behulp van een heel eigenaardig gevormde metaalzaag, zoo dun als een blad papier en zoo sterk, dat zij zelfs staal kon aantasten.

Nu stonden de beide mannen in een donkere gang, maar nadat Raffles de deur zorgvuldig achter zich had dicht gedaan, zonder haar evenwel op het slot te draaien, liet hij zijn zaklantaarn ontgloeien en bij het licht daarvan kon Charly een paar deuren zien, die op de gang uitkwamen.

— Dat is de keuken en dat is het bediendenvertrek, dat wil zeggen, dat zich daar de bedienden zouden ophouden, wanneer Burleigh er een bezat, maar hij schijnt een oude vrek te zijn en doet het slechts met een huishoudster, een dienstmeisje dat niet binnenshuis slaapt en een knecht.

— Waar slaapt die? vroeg Charly, die bij dergelijke ondernemingen zeer nieuwsgierig was uitgevallen, en gaarne het naadje van de kous wist.

— Op de bovenste verdieping, evenals de huishoudster, antwoordde Raffles.

— En Burleigh zelf?

— Op de eerste verdieping, boven ons hoofd. Wij zullen zorg moeten dragen, dat wij niet te veel leven maken, want zijn particuliere werkkamer ligt juist boven zijn slaapvertrek!

— Dat is heel onaangenaam, Edward, kwam Charly, terwijl hij zijn wenkbrauwen hoog optrok. Een zaakwaarnemer, vooral als hij Burleigh heet, is uit den aard der zaak wantrouwend, en men kan een brandkast niet openen als een sardineblikje.

— Het zal veel gemakkelijker gaan! zeide Raffles bedaard.

— Gemakkelijker? herhaalde Charly verwonderd.

— Ja, want ik heb een sleutel en ik weet het cijfer van het slot!

— Dat heb je knap gedaan. Zeg mij spoedig even, hoe dat in zijn werk is gegaan!

— Tamelijk eenvoudig! Een paar maanden geleden ben ik eens bij hem geweest, natuurlijk behoorlijk vermomd en onder voorwendsel, hem een geldelijke aangelegenheid ter afwikkeling op te dragen. Ik had het zoo ingericht, dat hij genoodzaakt zou zijn zijn brandkast te openen, en toen hij dit deed, heb ik in een sterk vergrootend spiegelkje het cijfer van het slot kunnen waarnemen en dit dadelijk op mijn manchets genoteerd, nog voor hij de deur geopend had. Wat de sleutel betreft, Burleigh wierp den bos, waaraan zich het ding bevond, nonchalant op zijn schrijftafel en toen ik afscheid nam, heb ik, zoogenaamd met mijn vuist op het tafelblad steunend, vlug een wasafdruk van den brandkastsleutel kunnen maken, die bijzonder groot en gemakkelijk te herkennen was.

— Ik koester bewondering voor je, Edward, als je dat alles vertelt, lijkt het niets, en het is en blijft toch een kunststuk, dat niet velen je zullen nadoen!

— Ik dank je voor het compliment, maar ik zou je willen voorstellen nu maar liever verder te gaan! Het weder is wel ellendig, maar over een paar uren is het toch dag en dan moet alles hier zijn afgelopen.

De beide mannen liepen de gang ten einde, en bereikten aldus den voet van een vrij breede trap, welke zij bestegen, totdat zij het portaal van de eerste verdieping bereikt hadden.

Hierop kwam ook de hoofdtrap uit, en het eerste wat Raffles deed, was deze trap weder af te loopen, totdat hij de vestibule bereikt had, om zich vervolgens naar de voordeur te begeven.

Hij deed nu iets, wat hij nimmer zou nalaten, als hij ongevraagd op zulk een tijdstip in het huis van een zijner stadgenooten kwam, hij deed namelijk voorzichtig den zwaren ketting van de straatdeur, draaide den sleutel in het nachtslot terug en deed ook den grendel van de deur.

Op deze wijze had hij zich zijn aftocht gedekt, en wanneer de bewoner van het huis tegen verwachting in mocht wakker worden, dan zouden Raffles en Charly vrij staan om den aftocht te blazen.

Zoodra hij dit gedaan had, beklom Raffles de hooge trap opnieuw en voegde zich weder bij Charly, die tamelijk ongerust op zijn terugkeer had gewacht.

Want hoe vaak de jonge man ook had deelge-

nomen aan een der nachtelijke ondernemingen van den Gentleman-Inbreker, zoo was hij er toch nog verre van, zich te mogen verheugen in die stoutmoedigheid, gepaard gaande met een onvergelykelijke koelbloedigheid, die zich door niets liet verschrikken of verrassen.

Hij had zich daarom ook alles behalve gerust gevoeld in de duisternis van het groote portaal en hij haalde pas weder ruimer adem, toen hij de katachtige schreden van Raffles vernam, op het oogenblik dat deze reeds weder naast hem stond, want de Groote Onbekende had een wijze van loopen, welke nog altijd de verbazing en de bewondering opwekte van Charly Brand, ofschoon hijzelf het toch reeds in het onhoorbare loopen tot een groote hoogte had gebracht.

Raffles nam hem bij den arm en voerde hem over het portaal naar een tweede trap, welke de twee mannen moesten beklimmen, teneinde op de verdieping te komen, waar zich de werkkamer bevond.

Eindelijk stonden zij stil voor een zware eikenhouten deur.

Zij bleek niet gesloten te zijn en de beide mannen konden dus ongehinderd binnentreden.

Voor Raffles had het vertrek niets bijzonders, maar Charly, die er voor het eerst was, wierp een nieuwsgierigen blik om zich heen en, het moet naar waarheid getuigd worden, in de eerste plaats om zich te overtuigen van het aantal deuren en van de wijze, waarop het mogelijk zou zijn, zich eventueel langs een balcon in veiligheid te brengen.

Charly Brand behoorde niet tot de lafsten en reeds vele malen had hij getoond den dood onder de oogen te durven zien, als hij aan de zijde van John Raffles deelnam aan gevaarvolle avonturen, maar een inbraak was nog altijd voor den jongen man een hoogstgewaagde onderneming vol voetangels en klemmen, waarvan het steeds een niet genoeg te prijzen geluk was, als zij goed afliep, zonder dat de politie er zich mede bemoeide, of zonder dat de bestolene zijn revolver een woordje liet meepraten.

Het stelde hem een weinig gerust, dat het vertrek, behalve de gangdeur nog twee andere deuren had, en hij haastte zich te gaan onderzoeken of zij geopend waren en tot welke vertrekken zij toegang gaven.

Dit was een gewoonte van den jongen man, waar-

van hij nimmer afweek onder dergelijke omstandigheden.

De linksche deur bleek toegang te geven tot de rookkamer en Charly onderzocht of de communicatie met de gang vrij was, wat niet het geval bleek te zijn, want hij moest eerst het slot in de deur van de gang terugdraaien.

Zijn onderzoek van de tweede deur bracht aan het licht dat deze leidde naar een soort kantoor, waar een paar eenvoudige lessenaars stonden, waarschijnlijk voor het personeel bestemd, en een viertal schrijfmachines op kleine tafeltjes.

Ook dit kantoor had een afzonderlijke communicatiedeur op de gang, die geopend bleek te zijn.

De werkkamer had twee vensters, waarvoor dikke gordijnen waren geschoven, welke Charly echter niet durfde terzijde schuiven, daar Raffles reeds licht had gemaakt, maar op zijn vraag deelde de Gentleman-Inbreker hem mede, dat de beide vensters uitkwamen op een breed balkon, aan de achterzijde van het huis gelegen, en aan het einde waarvan zich een regenpijp bevond, die in geval van nood benut kon worden.

Raffles had intusschen reeds alle deuren afgesloten, teneinde iedere kans op een overval te voorkomen, en na zijn elektrische lantaarn op het groote schrijfbureau te hebben geplaatst, haalde hij den nagemaakten brandkast sleutel te voorschijn, bestreek dien met een dikke laag vaseline en stak hem in het slot van de kast, na de cijfers naar behooren te hebben gerangschikt.

Het was een tamelijk spannend oogenblik, want als de sleutel weigerde, konden de twee mannen wel rechtsomkeert maken. Er was geen sprake van de brandkast met geweld te openen, hetgeen trouwens ook veel te gevaarlijk zou zijn geweest, met het oog op de ligging van het werkvertrek, vlak boven de slaapkamer van den heer des huizes.

Maar Raffles bleek weer eens te meer een voortreffelijk fijnsmid te zijn geweest, want zonder haperen draaide de sleutel in het slot om en Raffles kon de zware deur naar zich toe trekken.

Glimlachend en met een licht handgebaar, terwijl hij een uitnoodigende buiging maakte, wees Raffles Charly op de openstaande kast.

De jonge man, die tot op dat oogenblik aan de gangdeur had staan luisteren, wist wat hem te doen stond en hij begon met bekwamen spoed een geel

lederen reisvalies, expresselijk voor dat doel bestemd, met den inhoud van de kast te vullen.

Raffles bemoeide zich hiermede in het geheel niet, maar nam eens een kijkje in het vertrek, trok voorzichtig een paar laden van het groote schrijfbureau open, had in een wip het groote rolluik geopend en snuffelde in de papieren.

Hij scheen echter niets van zijn gading te vinden en onderdrukte met moeite een geeuw.

Hij stak zijn hand in zijn binnenzak en haalde er haar met een teleurgesteld gelaat weder uit.

— Domoor die ik ben! bromde hij zachtjes. Nu heb ik een bijzonderen trek in een goede sigaar en ik laat mijn koker in mijn slaapkamer liggen.

Hij keek rond, en eindelijk bleef zijn blik gevestigd op een sierlijk sigarenkistje, dat aan den wand tusschen de beide ramen was opgehangen.

Nu had Raffles een instinctmatigen afkeer van alle muurkastjes, want het was hem eens gebeurd, dat hij er een helsche machine uitgehaald had, die op het punt van ontploffen stond, en een andermaal bleek zulk een kastje in het huis van een doods-vijand twee springlevende brilslangen te bevatten.

Daarom opende hij het deurtje met de grootste behoedzaamheid, al wist hij wel, dat hem bij den niets kwaads vermoedenden Burleigh niets kwaads te wachten stond, en lichtte met zijn lantaarn in het inwendige van het kastje.

Er stonden eenige kistjes sigaren in en Raffles nam er op goed geluk een uit.

Maar hij was daarbij een weinig onhandig en het kistje ontgleed aan zijn vingers.

Hij greep nog juist het deksel, maar alle sigaren rolden op het dikke kleed.

Ongeduldig begon Raffles de sigaren op te rapen, teneinde ze weder in het kistje te doen, toen hij daarmede plotseling ophield en onbewegelijk met het sigarenkistje in de eene hand en een tiental sigaren in de andere bleef stilstaan.

Charly, die klaar was met zijn arbeid, de kast weder gesloten had, en den sleutel in zijn zak had laten glijden, waarna hij de cijfers van het slot weder door elkaar stelde, keek Raffles verbaasd en een weinig ongerust aan, en vroeg toen op zacht fluisterenden toon:

— Wat voer je daar eigenlijk uit? Waarom sta je als Lot's huisvrouw zoo doodstil? Bevallen de sigaren je niet?

— Daarover kan ik niet oordeelen, want ik heb er nog geen opgestoken! antwoordde Raffles even zacht. Maar er is toch iets wat mij niet bevalt, en dat is het kistje, waar zij in gezeten hebben.

— Waarom heb je ze er uit gedaan?

— Dat deed ik niet, dat deed mijn onhandigheid, of liever het toeval!

— En wat is er met dat kistje, vroeg Charly, die nieuwsgierig naderbij gekomen was.

— Wel, het heeft een dubbelen bodem! Dat ziet men natuurlijk niet, als er maar een enkel laagje sigaren in ligt, maar wel als het leeg is, kijk maar, de bodem is van binnen veel dikker aan den bovenkant dan van buiten.

— Je hebt waarachtig gelijk! kwam Charly verwonderd. En het is toch maar een heel gewoon kistje, zooals men ze in iederen winkel kan koopen.

Raffles, die bepaald een zwak had voor alles wat geheimzinnig was, had reeds een aanvang gemaakt met het onderzoek van het sigarenkistje, en spoedig had hij het geheim ontdekt, de losse bodem lag eenvoudig op eenige dunne latjes tegen de zijwanden van het kistje gelijmd, en met de punt van zijn pennemes kon hij hem dus gemakkelijk opwippen.

In de aldus gemaakte opening, nauwelijks een centimeter hoog, lagen eenige papieren.

Raffles nam ze er uit en las ze vluchtig door.

En onder het lezen gingen zijn wenkbrauwen hoe langer hoe meer de hoogte in, terwijl er een ironische lach om zijn lippen verscheen.

Toen wendde hij langzaam het hoofd naar Charly en vroeg op eigenaardigen toon:

— Wien denk je, dat we vannacht bestolen hebben?

— Wel, den zaakwaarnemer Owen Burleigh!

— Zaakwaarnemer zal hij wel zijn, maar hij is tevens werkend lid — en een zeer ijverig lid — van de Bende der Kraaien, die te Parijs haar zetel heeft!

Met moeite bedwong Charly den kreet van on geloof en verbazing, die hem naar de lippen drong.

— Blijkt dat uit deze papieren? kon hij ten slotte vragen.

— Zonder een schijn van twijfel! Ik zal je het briefje voorlezen dat boven op lag, en dat zal ruimschoots voldoende voor je zijn! Het luidt als volgt, in zijn veelzeggende kortheid:

„Samenkomst op 3 Mei te Parijs. Gewone plaats. Het wachtwoord is: „Browning en Dolk.” B. S.”

HOOFDSTUK II.

Oude kennissen.

Raffles wachtte niet af wat Charly hierop zou zeggen, maar hij noteerde plaats en datum van samenkomst en het wachtwoord snel op een stukje papier, dat hij in zijn portefeuille borg, schoof vervolgens de papieren weder zorgvuldig op hun plaats in het sigarenkistje, deed er den lossen bodem in, en vervolgens al de sigaren en zette het kistje weder in het kastje, dat hij daarop sloot.

— Ik ben blij, dat ik trek had in die sigaar! zeide hij droogjes, en ik ben blij dat dat kistje mij uit de vingers is gegleden.

— Hozoo?

— Wat een vraag! Denk eens welke mogelijkheden het openen van dat briefje voor ons oplevert!

— Mogelijkheden? Ik kan ze niet zien! hernam Charly langs zijn neus.

— Wacht dan maar tot wij in Parijs zijn, dan zullen zij zich wel aan je opdringen! hernam Raffles koeltjes. En laten wij nu maar maken, dat wij wegkomen, want ik zie volstrekt niet in, waarom wij hier langer zouden blijven dan absoluut noodzakelijk is. Apropos, was er nog al wat in de brandkast?

— Het viel mij erg mee. Bijna veertienduizend pond Sterling!

— Sapperloot, dat is een heel bedrag! En waarschijnlijk heeft onze man dat voor het allergrootste gedeelte door bedriegerijen en oplichting binnen de stalen wanden van zijn brandkast weten te krijgen!

En met deze opmerking richtte Raffles zich naar de gangdeur, maar vóór hij haar opende, nam hij den voorzorgsmaatregel, zijn revolver in de hand te nemen.

Een weinig voorzichtigheid was nu vooral geboden, want na de verrassende ontdekking, welke hij zooeven gedaan had, behoefde hij geen illusies te koesteren omtrent de menschlievendheid van den

bestolene, ingeval hij soms eenig gerucht mocht hebben gehoord en stil naderbij was geslopen. Hij zou de beide indringers ongetwijfeld zonder vorm van proces neerleggen.

Maar al sliep die Burleigh niet den slaap des rechtvaardigen — hij sliep in ieder geval niet zeer vast — hij had toch niets gehoord van hetgeen boven zijn hoofd was voorgevallen.

De waarheid gebiedt te getuigen, de de beide mannen niet meer leven hadden gemaakt, dan een enkele muis het zou hebben gedaan.

Zij liepen de gang weder uit, daalden de trap af, bereikten de benedengang weder, zochten de vestibule op en daar opende Raffles de straatdeur op een kier.

Het plasregende nog altijd, en de straat was geheel en al verlaten.

In het Oosten begon de hemel een vuilgrijze tint te vertoonen, ten bewijze dat de zon pogingen deed boven de kim te verschijnen, wat haar evenwel den geheelen dag niet zou gelukken, tenminste niet zichtbaar voor het oog der menschen.

In een ommezien waren de beide mannen op straat en toen liepen zij langzaam, zonder zich in het minst te overhaasten, de zijstraat uit naar Black Friar Street, waar zij rustig bleven wachten op een onbezette huurauto.

— Ik wilde, dat ik mijn sigarenkoker niet vergeten had! bromde Raffles.

— Mijn hemel, denk je nu aan een sigaar? In dit oogenblik, nu ik alleen denk aan den snelsten weg om van deze gevaarlijke plek te komen? vroeg Charly, hoofdschuddend.

— Ja, mijn jongen, want op dit eigenste moment is een sigaar voor mij van veel meer belang dan jouw gele tasch.

— Het spijt mij, dat ik je niet helpen kan, Edward, ik heb alleen maar sigaretten bij me, en het zal je waarschijnlijk wel niet verwonderen dat de sigarenwinkels dicht zijn.

— Het verwondert mij niet, het spijt mij, dat is al wat ik er van zeggen kan!

Juist op dat oogenblik kwam er een huurauto voorbijrijden en Raffles wenkte den chauffeur en gaf hem het adres op van een huis in de Regent Street.

De rit duurde ongeveer een half uur, waarop de beide vrienden uitstapten, den chauffeur betaalden, en het overige van den weg, ondanks den zwaren regen, te voet aflegden.

Honderd meter verder, terwijl er heinde en verre geen auto meer te zien viel, traden zij, na zich te hebben overtuigd dat er geen agent in de nabijheid was, de deur van een fraai huis binnen, waar John Raffles, alias Lord Edward Lister, reeds ettelijke jaren woonde onder den naam van Lord William Aberdeen, een zeer bekend en geacht philanthroop.

Het eerste wat Raffles deed, was zijn natten regenmantel af te werpen, en het tweede, zich naar de rookkamer te begeven en daar een uitstekende Havanna uit het palissanderhouten kistje te nemen en aan te steken.

— Zullen wij nog wat praten Charly, of heb je te veel slaap? vroeg Raffles, die reeds in een gemakkelijken stoel had plaats genomen.

— Om je de waarheid te zeggen, zou ik wel gaarne mijn bed opzoeken, maar toch hoorde ik toch eerst wel graag uit jouw mond, wat je denkt van dien Burleigh.

— Wel het is zoo eenvoudig mogelijk! Die man speelt natuurlijk een dubbele rol! Dat is te zeggen een dubbele rol in de werkelijke beteekenis van het woord, kan men het niet noemen, want of hij nu als onbetrouwbaar zaakwaarnemer dan wel als bende-lid zijn medemenschen armer maakt, stelen doet hij in ieder geval. Ik heb echter nooit geweten, dat hij er twee methodes op nahield! En ik moet zeggen, dat hij zijn tweede kwaliteit voortreffelijk verborgen heeft weten te houden. Ik hield hem voor een schurk, ik hield hem echter niet voor een schranderen schurk!

— Je praatte daareven van een briefje, onderteekend met de letters B-S, ging Charly voort, die

op de leuning van een stoel had plaats genomen en een sigaret aanstak. Wat zouden die initialen beteekenen?

— Maar Charly, hoe heb ik het nu met je! riep Raffles bestraffend uit. Waar is je geheugen, man? B-S beteekent natuurlijk niets anders dan Beaupré de la Sardogne!

— De Chef van de Bende der Kraaien! riep Charly uit.

— Niemand anders!

— De doodsvijand, de vinnige concurrent van Dr. Fox, die ook jouw vijand is en tevens de aanvoerder van het geduchte Genootschap van den Gouden Sleutel, dat bijna alle voorname benden van de geheele wereld omvat! ging Charly voort.

— Ja, zeker, daaraan kan niet getwijfeld worden! Het zou wel zeer toevallig zijn, als nog een ander invloedrijk lid van de Bende der Kraaien die beide initialen voert!

— Ik meende eigenlijk, dat wij nooit meer iets van den Franschen Markies zouden hooren.

— Dan hebben wij ons vergist! zei Raffles droogjes. Ik geloofde zelf ook dat wij hem, na ons laatste avontuur te Parijs, waarbij ik hem een tamelijk grooten dienst heb kunnen bewijzen, voorloopig wel niet meer zouden ontmoeten!

— Je bent dus vast van plan, naar Parijs toe te gaan en gebruik te maken van de omstandigheid, dat je achter de ware identiteit van Burleigh bent gekomen?

— Natuurlijk ben ik dat, Charly! Allicht kunnen wij daarginds een goeden slag slaan, natuurlijk valt er over iets bijzonders te beraadslagen, anders zou men er de Engelsche leden niet bij hebben gehaald. Dat bewijst natuurlijk, dat er iets bijzonders gaande is! en ik zal niet rusten, voor ik onderzocht heb, wat dat is!

— Ik betwijfel of Markies Beaupré je wel zeer vriendschappelijk gezind zal zijn, ondanks alles wat je hier te Londen voor hem gedaan hebt, toen hij in het ziekenhuis lag!

— Ik stel meer vertrouwen in zijn dankbaarheid, Charly! Maar hoe het ook zij, als ik kans zie, de bende, waarvan hij aanvoerder is, een kool te stoven, dan zal ik het niet laten, omdat ik toevallig in de gelegenheid ben geweest, hem een dienst te bewijzen, toen hij hier te Londen was, om de candi-

datuur te bestrijden van Dr. Fox, die nu Chef is van het Genootschap van den Gouden Sleutel.

— Nu je plan om naar Parijs te gaan vaststaat, zul je mij toch zeker wel veroorloven, je te vergezellen?

— Ik verlang niets liever! En ook onze brave Henderson moet ons gezelschap houden!

— Dat heet ik spreken! Zonder je dapperen chauffeur gevoel ik mij altijd veel ongeruster omtrent je lot, als wij eens bij toeval gescheiden raken in den loop van een van je avonturen. Als wij met zijn drieën zijn, vrees ik voor geen tien Markiezen!

— Misschien krijgen wij ditmaal niet met Beau-pré persoonlijk te doen. Maar hoe dan ook, ik wil die bijeenkomst bijwonen!

— Dan mogen wij ons wel wat haasten met de voorbereidselen! De samenkomst is over vier dagen!

— Dan hebben wij tijd in overvloed! Mijn huisje in de Fransche hoofdstad is geheel in orde en kan ons ieder oogenblik onder zijn beschermend dak opnemen, indien het noodig mocht zijn ons te vermommen of eerder te vluchten dan wij meenden!

— Maar als Burleigh eens bemerkte dat je in het sigarenkistje gesnuffeld hebt?

— Dan is hij nog heel wat knapper. dan ik dacht! Het kistje staat weder juist op dezelfde plek in het wandkastje, er zijn juist evenveel sigaren in, de sleutel is in het slot omgedraaid, de papieren liggen juist waar zij lagen, hoe wil de schavuit dan merken, dat ongewenschte oogen een blik in zijn geheimen hebben geworpen? Neen, daaromtrent ben ik volkomen gerust!

— Wij volgen Burleigh zeker op den voet?

— Ja, van dit oogenblik mag hij niet meer uit het oog worden verloren!

— Wie weet geeft hij zijn plan wel op, na de inbraak, die hem zooveel armer heeft gemaakt!

— Dat moeten wij afwachten. En nu wil ik je niet langer uit je slaapkamer houden, beste jongen! Het is ruim drie uur, en wij hebben onze nachtrust wel verdiend, al zouden de politieautoriteiten daar waarschijnlijk geheel anders over denken!

De twee vrienden drukten elkander de hand en spoedig waren zij in een diepen slaap gedompeld.

Den volgenden morgen bevatten de meeste ochtendbladen tamelijk uitvoerige verslagen omtrent de inbraak in Black Friar Street.

En de meesten noemden ook reeds een naam, dien

van John Raffles, den ongrijpbaren Gentleman-Inbreker.

Ja, alles wees er op, dat hij hier aan het werk was geweest, het volkomen gemis aan een bruikbaar spoor, de ontstentenis van vingerafdrukken op de meubels, de wijze waarop de afsluitingen verbroken waren, welke men bijna geneigd zou zijn artistiek te noemen, de manier, waarop de brandkast geopend was, en die er op duidde, dat er een valsche sleutel gebruikt was, kortom alle bijzonderheden van de inbraak wezen als het ware Raffles als den dader aan.

Scotland Yard begon te zoeken, met een zwaar hart, want men wist in Downing Street maar al te goed, dat al dat zoeken vruchteloos zou zijn; als men Raffles bij een inbraak niet op heeterdaad kon betrappen, dan kon men zich de moeite van een onderzoek gerust besparen, dat leidde toch tot niets!

Natuurlijk had men Owen Burleigh en zijn huisgenooten grondig ondervraagd, maar geen van allen kon mededeelingen doen, waar men iets aan had.

De zaakwaarnemer verklaarde, dat hij tot tien uur in de Windsor Club was geweest waar hij met Lord Aberdeen, den vice-president van de club en eenige andere heeren had gekaart, en dat hij daarop naar huis was gegaan, nog een uur gewerkt had in zijn werkkamer en zich toen ter ruste had begeben.

Hij had niet het minste gerucht gehoord en de inbraak pas ontdekt, toen hem hij het openen van de brandkast bleek, dat deze geheel was leeggehaald.

En wanneer niet de doorgezaagde schoot van den grendel der achterdeur en de modderige sporen in de gang een al te duidelijke taal hadden gesproken, dan zou men hebben kunnen denken, dat de inbraak alleen in de verbeelding van den bestolene kad bestaan.

De huishoudster, noch de oude bediende, hadden iets verdachts gehoord, en nu moest de recherche maar zoeken!

Zij deed haar plicht, de recherche, zij zocht, maar zij verknoeide haar tijd, want van de daders vond zij niet het geringste spoor.

De bestolene loofde een premie van niet minder dan vijfhonderd pond Sterling uit aan dengene, die aanwijzingen kon doen, welke zouden leiden tot de arrestatie van den dief, en Raffles moest glimlachen,

toen hij dit las; de doortrapte bandiet, die een hoog bedrag uitloofde, om weder in het bezit te komen van zijn onrechtmatig verkregen geld!

Nog denzelfden morgen zette Raffles zijn wachtposten uit.

Burleigh mocht niet meer uit het oog worden verloren, want de Grootte Onbekende wist niet, waar de Parijsche bende bijeen zou komen, zoodat men Burleigh als „loodsmannetje” moest gebruiken, die zelf den weg zou moeten wijzen.

En zoo begon de bewaking van het huis van den gewetenloozen zaakwaarnemer in Black Friar Street, die met het geduld van een kat werd uitgeoefend.

De vrees van Raffles, dat Burleigh onder de huidige omstandigheden wellicht zou afzien van de reis naar de Fransche hoofdstad werd niet bewaar-

heid, want in den morgen van den tweeden Mei, zeer vroeg, vertrok de schavuit gepakt en gezakt naar het Victoria Station, teneinde zijn reis naar Parijs te beginnen.

Charly stond toen op wacht en hij haastte zich Raffles op de hoogte te brengen door middel van een kort cijfertelegram, om daarop zelf in den trein plaats te nemen, welke Burleigh naar Dover zou brengen.

Toen hij daar aankwam en zich in het voetspoor van den zaakwaarnemer naar de haven richtte, waar de kanaalboot reeds gereed lag om af te varen, stond daar reeds de groote, grijze reiswagen van John Raffles, die den rit naar Dover in heel wat korteren tijd dan de trein bleek te hebben gedaan!

HET merk cigarettten is:
DUBEC 3.

HOOFDSTUK III.

De samenkomst te Parijs.

Charly wachtte er zich echter wel voor eenige aandacht te schenken aan de grijze auto of aan de beide mannen, die er zich in bevonden, en vergevoegde er zich mede, in het voorbijgaan een knip-oogje met Raffles te wisselen.

Burleigh, die zich van niets bewust was, begaf zich aan boord van de Kanaalboot, de auto werd ingeladen, en een half uur later stak de boot van wal.

Raffles zag er uit als een rijk toerist, Henderson droeg een deftige chauffeurslivrei, en daar Charly tamelijk sjofel in het pak stak, konden de beide vrienden tijdens den overtocht slechts tersluiks eenige woorden met elkander wisselen.

De jonge man moest zich trouwens zooveel mogelijk achterbaks houden, want niemand kon zeggen, of Burleigh hem wellicht niet gezien had, toen hij aan het Victoria Station in den trein stapte.

Was dit het geval, dan zou de schelm misschien argwaan krijgen, als hij hem weder op de boot en ook te Parijs terug zag.

Met een man als Burleigh moest men in ieder geval voorzichtig zijn!

De overtocht had binnen zeer korten tijd plaats, want de zee was buitengewoon rustig en het tij gunstig.

Te Calais aangekomen, namen Raffles en Henderson weder in de auto plaats, die snel uit het gezicht verdween, want het voertuig zou de reis naar Parijs langs de breede straatwegen van het Noorden van Frankrijk afleggen.

De afspraak was, dat de drie mannen elkander terug zouden zien in het huis aan de Rue Lepic op Mont Martre, nadat Charly zich overtuigd zou hebben van de woonplaats van Burleigh.

De zaakwaarnemer, nog altijd gansch en al onbewust van het feit, dat hij nauwkeurig in het oog

werd gehouden, liet zich in een huurauto naar het station rijden en nam daar plaats in den sneltrein naar Parijs.

Charly deed evenzoo, maar hij zorgde er voor, dat hij den bandiet uit den weg bleef, die nu op weg was naar de samenkomst van den Bende der Kraaien.

En onderweg, in zijn tweede klas coupé, dacht hij er over na, dat diezelfde Burleigh wie weet hoe lang zijn medeburgers op allerlei wijze had afgezet als zaakwaarnemer, en nu bovendien ook nog bleek te behooren tot een der stoutmoedigste benden van geheel Frankrijk, die reeds heel wat schrik en onrust verspreid had.

Thans stond markies Beaupré de la Sardogne aan het hoofd van die bende, dezelfde man, die vele maanden geleden naar Londen was gekomen, in de hoop, dat men hem zou kiezen tot chef van het gevaarlijke Genootschap van den Gouden Sleutel, in plaats van professor Nicholson, die door toedoen van John Raffles zijn leven van misdaad en moord aan de galg had geboet.

Daarna was Raffles eenige malen in aanraking met den Parijschen bandiet geweest en hij had hem zelfs kunnen redden uit de klauwen van handlangers van den tegenwoordigen chef van het Genootschap, Dr. Fox, die niets liever zou wenschen, dan zijn gevaarlijken mededinger naar de macht voorgoed van het levenstooneel te doen verdwijnen.

Na eenige uren sporens reed de trein het Gare du Nord binnen en Charly haastte zich naar den uitgang, ten einde Burleigh niet uit het oog te verliezen.

Deze had echter een koffer bij zich en moest zich eerst naar de groote visitatiezaal begeven, teneinde hem te laten doorzoeken.

Charly had dus den tijd en hij stelde zich zo-danig aan den uitgang op, dat hij goed alle reizigers zou kunnen waarnemen, zonder zelf te worden gezien.

Een kwartier verliep en toen kwam Burleigh naar buiten.

Juist kwam er een ledige huurauto aanrijden en Charly hoorde Burleigh duidelijk en in onberispelijk Fransch het adres tot den chauffeur roepen:

— Hotel du Parnasse, Rue Vaugirard.

Het was een geluk, dat Charly zich van te voren van een huurauto verzekerd had, want alle dergelijke voertuigen waren reeds door andere reizigers in beslag genomen, en de jonge man wilde er zich persoonlijk van overtuigen, dat Burleigh niet met opzet het adres van zijn hotel zoo luid had uitgeroepen en daar inderdaad logeerde.

Maar toen hij zijn chauffeur bevel had geven, de andere auto te volgen, kwam hij binnen een half uur tot de ontdekking, dat Burleigh werkelijk in het „Hotel du Parnasse” zijn intrek ging nemen, want daar stond zijn auto stil en zijn koffer, dien hij dadelijk had medegenomen, werd naar binnen gedragen.

Toch wachtte Charly met opzet nog een kwartier, nadat hij zijn chauffeur had weggezonden en daarop trok hij zich pas terug en daalde een der breede trappen van den Metropolitain af, ten einde met dien ondergrondschen spoor de wijk van Mont Martre te bereiken.

Onder de Place Blanche stapte hij uit, ging naar boven, en richtte zijn schreden naar de Rue Lepic, die ongeveer tien minuten loopens van het genoemde plein verwijderd ligt.

Het huis, hetwelk Raffles hier reeds jaren geleden gekocht had, bezat niet minder dan drie ingangen, een in de Rue Lepic, een in de Rue des Abesses, en een door een tuin heen, in de Rue Féria.

Raffles had zelf van dit huis getuigd, dat het één zijner sterkste vestingen was, want, behalve deze drie uitgangen had het huis nog een andere bijzonderheid, die misschien van nog grooter belang was, onder den kelder bevond zich de toegang tot een zijtunnel van het geweldige rioolstelsel, hetwelk Parijs in alle richtingen doorkruist, maar hetwelk hier, op het hooggelegen Mont Martre, reeds vele jaren niet meer werd gebruikt.

Deze tunnel, verscheidene kilometers lang, voerde

tot buiten de oude vestingwallen van Parijs en had misschien in vroegere eeuwen wel gediend als een middel om uit de stad te ontkomen, in geval eener belegering.

Charly ging binnen in de Rue Féria, liep door den slecht onderhouden tuin, en trad door een achterdeur het huis binnen, maar niet, dan nadat hij het sein had moeten geven, bestaande in drie zachte, daarna twee hardere kloppen op het deurpaneel.

Henderson opende de deur en liet Charly binnen.

Deze knikte den reus vroolijk toe en liep regelrecht naar het vertrek, waar hij Raffles wist te zullen vinden, een tamelijk ruime voorkamer op de eerste verdieping.

Daar zat zijn vriend inderdaad en hij was bezig, zijn gelaat een groote verandering te laten ondergaan.

Hij wendde zich even af van den spiegel, waarvoor hij gezeten was en zeide:

— Zoo, ben je daar, Charly? Je weet dus, waar onze man ergens uithangt?

— Ja, hij logeert in het „Hotel du Parnasse” in de Rue Vaugirard.

— Niet bepaald een deftige buurt! hernam Raffles. Als mijn herinnering mij niet bedriegt, heeft de wijk van Vaugirard steeds in een zeer kwaden reuk bij de Parijsche politie gestaan.

— Misschien is de bijeenkomst wel in die buurt! meenød Charly.

— Dat vermoed ik ook. Er zijn daar schuilplaatsen genoeg, waar de bandieten rustig kunnen vergaderen! Ik moet je zeggen, dat ik zeer nieuwsgierig ben naar het gezelschap, dat ik daar denk te ontmoeten.

— Ik wilde, dat je er al weer veilig en wel van-
daan was! riep Charly hoofdschuddend uit.

— Waarvoor zou ik vreezen? Ik ben immers op de hoogte van het wachtwoord, en als wij eenmaal de plek van samenkomst weten, zal niemand mij verdenken, als ik zeg, dat ik in de plaats van Burleigh kom!

— In de plaats? herhaalde Charly verwonderd. Hij zal er toch zelf ook wel heengaan?

— Neen, hij zal er niet heengaan, want ik zal het hem beletten!

— Maar met welk doel dan toch?

— Omdat het beter is, dat ik een reden kan opgeven, waarom ik daar kom! Er zijn er misschien,

die onzen man van aanzien kennen, en in dat geval kan ik aanvoeren, dat hij verhinderd is en mij in zijn plaats heeft gezonden, teneinde aan de beraadslagingen deel te nemen. Als hij er daarentegen wel is, zou men zich wel eens kunnen afvragen, hoe het komt, dat er een man ter vergadering verschijnt, die in het geheel niet is uitgenoodigd.

— Maar er zijn misschien in het geheel geen uitnoodigingen tot de leden gericht! hernam Charly weifelend.

— Het is mogelijk, maar de kans bestaat, dat het wel gedaan is en dan doet men altijd beter, met die eene kans rekening te houden. Het zal daarentegen volstrekt niets bijzonders worden gevonden als er iemand verschijnt, die verklaart, dat Burleigh hem gezonden heeft, want geen hunner zal daarginds op de gedachte komen, dat het geheim van de oproeping is uitgelekt! En bovendien weet ik zooveel van de geheimen der Londensche en Parijsche benden, dat zij mij geen oogenblik zullen verdenken!

— En hoe zou je Burleigh willen beletten naar de plek van samenkomst te gaan?

— O, daarvoor zijn middelen in overvloed!

— Alles goed en wel, maar hoe zul je de plek van samenkomst te weten komen, als je Burleigh belet er heen te gaan?

— Ik erken, dat hier de moeilijkheid schuilt, mijn waarde! kwam Raffles, terwijl hij zorgvuldig een paar lijnen in zijn gelaat trok met behulp van een doezelaar, waarvan de punt was nat gemaakt in een schoteltje met een helder gekleurde vloeistof, die echter aan de lucht blootgesteld, vrij spoedig een donkerroode kleur aannam. Ik meen er echter het volgende op te hebben gevonden. Ik ga nu in hetzelfde hotel logeeren, waar onze man zich ophoudt, teneinde hem in het oog te kunnen houden. Misschien ontdek ik op die wijze wel waar de plek der samenkomst is, als hij daar bijvoorbeeld nog heden in den loop van den avond heengaat, om dezen of genen aanvoerder te spreken. Is dat echter niet het geval, dan treed ik morgen weder in een andere vermomming, als afgezant van Beaupré de la Sardogne op, en ik breng hem een briefje, waarin hij wordt uitgenoodigd, mij naar de plek van samenkomst te geleiden, daar ik een nieuweling ben en geheel vreemd in Parijs.

— Dat plan is niet zoo kwaad, naar dan zullen

jullie immers per slot van rekening toch samen binnengaan!

— Neen, want jij en Henderson zullen ons van het hotel af volgen en op het eerste sein maken jullie je van den kerel meester. Ik zal wel kans zien, onderweg uit zijn mond te vernemen, waar de plek is! Er moet natuurlijk een auto gereed gehouden worden, maar dat alles vinden wij wel, als het zoover is! En vertel mij nu eens, of ik voldoende gelijk op een provinciaal, een veekooper bijvoorbeeld!

— Ik wilde juist de opmerking maken, dat je daarop al bijzonder veel gelijk Edward! riep Charly uit. Vooral dat armoedige halfhempje en die roode zakdoek doen wonderen!

— Mooi, zoo! Dan zal ik maar dadelijk heengaan. Laat Henderson wat halen, waarmede jullie je avondmaal kunt doen, of haal het zelf, en blijf dan hier wachten, tot je telefonisch of telegrafisch bericht van mij krijgt. Gelukkig was de telefoon nog in goeden staat en ik heb trouw mijn abonnement betaald als „Monsieur Duparc!”

Raffles was opgestaan, nam een veel gebruikte houten pijp van tafel, stak ze aan, wierp een jas van eenige modes ten achter over zijn arm, drukte zich een ouderwetschen hoogen hoed op het hoofd en stond daar nu als de personificatie van het provincialisme, belichaamd in een veekooper, die zijn schapjes reeds op het droge heeft, maar niet recht thuis is in de Stad des Lichts, die Parijs heet.

Hij drukte Charly de hand, herhaalde nog eens zijn instructies en verliet de kamer en vervolgens het huis, maar langs een anderen weg, dan waardoor hij met Henderson was binnengekomen.

In de Rue des Abesses riep hij een huurauto aan en zette er zelf de trijpen tasch in, die uitstekend bij zijn gewaad paste en welke hij trouw als zijn oogappel scheen te bewaken.

Hij gaf den man echter niet het adres van het hotel in Vaugirard op, daar hij een zeer voorzichtig man was, en niet de kans wilde loopen, dat de chauffeur wellicht lid van een of andere bende was, hetgeen in een stad als Parijs niet zoo bijster verwonderlijk zou zijn, maar gelastte hem naar het Gare de l'Ouest te rijden.

Daar zond hij den man weg, wachtte eenige oogenblikken en nam een tweede auto, die juist voorbijreed.

Hij noemde den chauffeur den naam van het Hotel du Parnasse en een half uur later stond de auto stil voor een derderangs hotel in een vrij nauwe straat.

Het was reeds lang geheel duister en Raffles begon te gevoelen, dat hij dien dag nog niet gedineerd had.

Hij haastte zich dan ook, na een kamer te hebben besproken, naar de kleine eetzaal en de eerste, dien hij daar zag zitten, was Owen Burleigh, die zich te goed deed aan een schotel macaroni.

De schavuit keek op en zag Raffles recht in het gelaat, maar aan de geheele uitdrukking van zijn gezicht was duidelijk te zien, dat hij eerder getwijfeld zou hebben aan zijn eigen persoonlijkheid, dan aan de mogelijkheid, dat de provinciaal met zijn dom gezicht, die daar een weinig verlegen binnentrad, dezelfde man was, die hem eenige maanden geleden te Londen was komen raadplegen in een tamelijk verdacht zaakje, waaraan hij overigens op gemakkelijke wijze tien pond had verdiend.

En als men hem gezegd had, dat deze veekoper, wien zijn beroep als het ware van zijn trekken was te lezen, eenige dagen geleden bij hem had ingebroken en elfduizend pond sterling uit zijn brandkast had geroofd, dan zou hij hem hebben uitgelachen, of hem voor krankzinnig hebben verklaard.

Raffles nam niet ver van Burleigh plaats, zoodanig dat hij hem in het vizier kon houden, zonder dat het opviel, door in den spiegel te kijken, die naast zijn plaats hing.

Hij bestelde een en ander en het duurde niet lang of de kellner zette hem een vrij goeden maaltijd voor.

Met opzet bleef Raffles zoolang in de eetzaal, tot hij den Londenschen zaakwaarnemer zag opstaan, om vervolgens op zijn beurt het groote vertrek te verlaten.

Burleigh stond in de vestibule, gereed om uit te gaan en daar Raffles zijn jas had aangetrokken en zijn hoed had opgezet, was het niet zoo verwonderlijk, dat ook hij wilde profiteeren van het heerlijke weder, dat sedert den vorigen dag in de Fransche hoofdstad heerschte.

Maar de plannen van dien avond bleken van zeer onschuldigen aard te zijn, want hij stapte in de auto, welke hij blijkbaar had laten bestellen en liet zich naar de Folies Bergere rijden.

Raffles deed desgelijks, maar hield zich een weinig op den achtergrond, terwijl Burleigh een plaatsbewijs kocht van een der deftig gerokte, gehooghoede heeren, welke men in al dergelijke inrichtingen te Parijs aantreft, en die van den bureaulist een soort plechtig beambte maken, achter een zeer hooge toonbank troonend.

Pas toen de zaakwaarnemer door de breede toegangsdeur verdwenen was, nam Raffles op zijn beurt een toegangsbewijs, teneinde hem te volgen.

Hij besteeg de breede trap, die naar de beroemde foyer leidt, waar het steeds krioelt van demi-mondaines, die minder om het schouwspel, dan om een geheel andere reden daar komen, en zag zijn man juist in gesprek met een der dames, die aanstonds in hem den vreemdeling had herkend, en hem had aangeklampt.

Raffles stelde zich verdekt op achter een der breede pilaren, welke de gewelfde zoldering schraagden en zag, dat Burleigh zich met enkele woorden van de cocotte afmaakte en de zaal inging.

Daar was het volkomen donker en Raffles kon dus ongemerkt naderen.

Burleigh nam zijn plaats in op de eerste gaanderij, die in dit groote variété theater het duurste is en zette zich op zijn gemak neder om te genieten van de verrichtingen van twee Engelsche jongedames, die hun beenen verbazend hoog in de lucht wierpen, valsch zongen, maar daarentegen uiterst luchtig gekleed waren.

En de Londensche zaakwaarnemer bleef de voorstelling tot het einde toe bijwonen en ging terug zooals hij gekomen was, zonder een oogenblik te vermoeden, dat hij al dien tijd gevolgd was door een man, die geen zijner bewegingen uit het oog verloor.

Daarop begaf hij zich ter ruste en Raffles wist niets beters te doen, dan zijn voorbeeld te volgen.

Den volgenden morgen echter liet hij zich zeer vroeg roepen, en na zijn rekening betaald te hebben, keerde hij onmiddellijk naar de Rue Lepic terug om zich daar weder te vermommen.

Het was nog zoo vroeg toen hij daar aankwam, dat Charly nog niet was opgestaan, maar Henderson, zijn gewoonte getrouw, was zelf reeds de deur uit, en zeker reeds een kijkje gaan nemen in de garage, waar hij den grooten grijzen reiswagen had gestald,

teneinde zich te overtuigen dat alles met de auto in orde was.

Zonder Charly te wekken, begon Raffles zijn ge-
laatstrekken volkomen te veranderen en trok an-
dere kleederen aan, welke hij nam uit een groote,
geheime bergplaats, welke zich bevond boven den
schoorsteenmantel en die slechts te bereiken was
door op een stoel te gaan staan.

Daarop schreef hij een kort briefje, hetwelk door
Markies Beaupré opgesteld heette te zijn, deed het
in een enveloppe en schreef er het adres van Bur-
leigh op.

Toen pas ging hij Charly wekken en de jongeman
was niet weinig verbaasd, toen hij daar een geheel
onbekend persoon voor zijn bed zag staan.

Hij had zelfs eenigen tijd noodig om Raffles te
herkennen, maar toen was hij ook in een wip over-
eind, wreef zich de oogen eens goed uit en riep ver-
schrikt:

— Ik heb mij toch niet verslapen, hoop ik? Ben
je nu al weer verkleed?

— Jij hebt je niet verslapen, mijn waarde. Ik
ben alleen een weinig te vroeg opgestaan misschien,
maar er is vandaag veel te doen en ik wil niet de
kans loopen, dat Burleigh mij ontsnapt.

— Geef je hem dan nu het briefje reeds?

— Natuurlijk niet! Ik zou dan immers de kans
loopen, dat hij in den loop van den dag eens den
inval kreeg bij Beaupré te informeeren, of het briefje
op waarheid berust en dan zou natuurlijk alles aan
het licht komen. Neen, ik moet juist zoo lang moge-
lijk wachten, opdat hem de tijd ontbreekt te
merken, dat hij bedrogen wordt. Ik wil hem alleen
maar niet uit het oog verliezen, want hij zou wel
eens niet meer naar het hotel kunnen terugkeeren
als hij het eenmaal verlaten heeft en zich recht-
streeks naar de plek van samenkomst begeven.

HOOFDSTUK IV.

Een gevaarlijke onderneming.

Raffles besteedde den geheelen dag aan het bespioneren van het wild, maar zonder zich een oogenblik bloot te geven en nadat hij Charly de noodige instructies had medegedeeld.

Van zes uur in den avond af, moest de jonge man in het huis in de Rue Lepic blijven, want daar zou Raffles hem telefonisch mededeelen, waarheen hij zich met de auto moest begeven.

Natuurlijk zou het geheele plan van den Grooten Onbekende in duigen vallen, wanneer Burleigh het in zijn hoofd mocht krijgen een bezoek te brengen aan Beaupré, maar daaraan dacht de zaakwaarnemer blijkbaar niet.

Hij deed als een bezadigd, fatsoenlijk sight-seer, bezocht het Graf van Napoleon, beklom plichtmatig den Eiffeltoren, waar hij de onvermijdelijke prentbriefkaarten kocht, liet zich naar het kerkhof van Père Lachaise brengen, bezocht natuurlijk ook het Louvre gedurende een uur ongeveer en was om zes uur weder in het hotel terug, waar hij dadelijk weer in de eetzaal ging.

Nu brak voor Raffles langzamerhand het oogenblik om te handelen aan.

Hij trad een restaurant binnen aan de overzijde van de straat gelegen, nam voor het raam plaats en dineerde op zijn gemak, daar hij wel wist, dat de samenkomst zeker niet zoo vroeg in den avond zou zijn en dat Burleigh zich ook niet zou overhaasten.

Om half acht eindelijk betaalde hij, stond op, en stak de straat over.

Hij zag er op dat oogenblik verre van vertrouwenwekkend uit, met zijn borstelige wenkbrauwen en de sombere uitdrukking in zijn oogen, zijn kortgeknipt zwart haar en zijn rafelige snor.

De kellner van het hotel wierp hem dan ook een wantrouwend blik toe, toen hij naar Burleigh

vroeg, zonder evenwel zijn naam te noemen, daar hij er volstrekt niet zeker van was, of de Londensche zaakwaarnemer wel onder zijn eigen naam zijn intrek in het hotel zou hebben genomen.

Nu beschreef hij hem eenvoudig als de reiziger die „den vorigen avond uit Londen was gekomen.”

Met blijkbaaren tegenzin liet de kellner hem in een kleine spreekkamer, na op fluisterenden toon eenige woorden met den portier te hebben gewisseld, die schijnbaar geheel toevallig wat in de richting van de deur van deze kamer ging wandelen.

En Raffles kon er wel zeker van zijn, dat de kellner een allesbehalve vlelend beeld van hem zou ophangen bij de aankondiging van zijn bezoek.

Eenige minuten later kwam de man terug en verzocht den bezoeker hem te willen volgen.

Raffles moest een paar trappen beklimmen en werd toen binnengelaten in een zeer eenvoudige logeerkamer, alwaar hij Burleigh aantrof, die eenigszins verbaasd opkeek bij het zien van den vreemde.

De Grooten Onbekende wachtte tot de kellner zich verwijderd had, ging toen op zijn teenen naar de deur, opende haar eensklaps om een blik in de gang te werpen en deed toen de deur weder dicht.

Burleigh had hem met aandacht en wantrouwen gadegeslagen en vroeg nu op zachten toon, terwijl hij zich van de Fransche taal bediende:

— Wat heeft dat te beteekenen, mijnheer? Waartoe die voorzorgsmaatregelen?

— Gij kunt Engelsch spreken, mijnheer. Ik ben een landgenoot van U, zeide Raffles rustig. En die voorzorgsmaatregelen nam ik, zooals gij wellicht uit het vervolg wel begrijpen zult, omdat ik liever niet beluisterd wordt bij hetgeen wij te bespreken mochten hebben.

— Ik heb niet 't genoeg U te kennen, mijnheer,

vervolgde Burleigh thans in het Engelsch, maar neem plaats en zeg, wat gij te zeggen hebt.

— Ik heb het genoeg met mijnheer Burleigh te spreken, nietwaar? begon Raffles, den ander scherp opnemend.

De zaakwaarnemer scheen even te aarzelen, maar Raffles vervolgde met een onaangename glimlach:

— O, gij kunt er rond voor uitkomen, mijnheer, ik weet het heel zeker.

— Nu ja dan, mijn naam is Burleigh. Hoe wist gij dat ik hier logeerde?

— Dat wist ik van Markies Beaupré de la Sardoigne.

Burleigh verschrikte merkbaar op het hooren van dezen naam en keek op zijn beurt zijn bezoeker scherp aan.

Blijkbaar overwoog hij, of hij zich moest houden dien naam nooit te hebben gehoord, maar Raffles redde hem uit de verlegenheid door glimlachend te vervolgen:

— Ik weet zeker, dat die naam voor U geen onkenden klank heeft, mijnheer Burleigh! Gij behoeft die waarlijk voor mij niet te verbergen, er bestaat hoegenaamd geen reden voor. De Markies is mijn onmiddellijke chef, ofschoon ik tot dusverre slechts zelden te Parijs ben geweest, en hij heeft mij dit briefje voor U gegeven, omdat hij wist dat ik een landgenoot van U ben, en natuurlijk ook uw verblijfplaats hier kende.

Onder het spreken had Raffles het briefje uit zijn zak te voorschijn gehaald en stak het Burleigh toe, die met een vlugge beweging de enveloppe openscheurde, het briefje ontvouwde en het snel doorlas.

Zijn trekken ontspanden zich toen hij het korte epistel teneinde had gelezen en hij stond op om den ander de hand toe te steken en uit te roepen:

— Hiermede is natuurlijk alles opgehelderd, waarde heer Upperton en het spijt mij, als ik wellicht zooeven eenig wantrouwen aan den dag heb gelegd.

— Verontschuldigd U niet, mijnheer Burleigh, er is tegenwoordig kaf onder het koren en men kan niet te voorzichtig zijn bij zaken, als waarvoor wij nu te Parijs bijeenkomen! Aan het briefje van Markies Beaupré heb ik weinig toe te voegen. Ik ken den weg niet te Parijs en daar de Markies weet, dat gij hier integendeel zeer goed bekend zijt en er op stond, dat ik aan de vergadering zou

deelnemen, zoo heeft hij mij aan uw hoede toevertrouwd, en ik hoop dat gij U dien overlast wel zult willen getroosten.

— Het heeft volstrekt niets te beduiden, mijn waarde heer Upperton! riep Burleigh uit. Alleen moet het mij van het hart, dat het mij een weinig verwondert, U niet eerder te hebben ontmoet.

— De reden daarvan is niet zoo buitengewoon, ik heb in geen vijf jaren te Londen gewoond.

— Dan is het wat anders! riep de zaakwaarnemer uit. Maar nu moeten wij ons langzamerhand gereed maken. De bijeenkomst heeft om tien uur plaats en het is een tamelijk verre afstand.

— Maar wij zullen immers wel een auto kunnen nemen?

— Voor het grootste gedeelte van den weg natuurlijk, maar wij moeten voorzichtig zijn en daarom het laatste gedeelte te voet afleggen.

De beide mannen verlieten nu de logeerkamer en in de vestibule sprak Burleigh even met den oberkellner en deelde hem mede, dat hij waarschijnlijk zeer laat zou terugkeeren.

Daar het echter nog te vroeg was om nu reeds te vertrekken, stelde Raffles voor een glas wijn te gaan drinken in de bar aan de overzijde, hetgeen door Burleigh werd goedgekeurd.

Maar voor de deur van het wijnhuis zeide Raffles:

— Een oogenblik, ik moet even mijn sigarettenvoorraad vernieuwen, daar is een tabakswinkel.

Raffles liep haastig een paar huizen verder en trad een sigarenwinkel binnen, waar hij wist een telefoon te zullen vinden.

Hij kocht snel een doosje sigaretten en telefoneerde naar Charly, die zeker vol ongeduld op eenig bericht zou wachten, teneinde hem te verzoeken, zoo snel als mogelijk was met den grooten toerwagen naar de Rue de Vaugirard te komen.

Hij hing het toestel weder op, stak zijn sigaretten bij zich, betaalde en voegde zich weder bij Burleigh, die reeds was binnengetreden en een plaats had uitgezocht.

De beide mannen spraken op fluisterenden toon over vele dingen, die hun belang inboezemden en het bleek den zaakwaarnemer al spoedig, dat de gewaande Upperton op de hoogte was van zeer veel zaken uit de Londensche en de Parijsche misdadigerswereld.

Hij wist hem te verhalen van Dr. Fox, van de

Bende der Raven en die der Wolven, van het dievenhol in de Fine Street in de Engelsche hoofdstad en meer bijzonderheden, zoo terloops weg, maar die er op wezen, dat hij goed op de hoogte moest zijn, en zeker een gewichtig handlanger van Markies Beaupré.

Met opzet sprak Raffles lang achtereen en trachtte hij zijn verhaal zoo belangwekkend mogelijk te maken, teneinde tijd te winnen, opdat Charly met de auto niet te laat zou komen, maar eindelijk riep de zaakwaarnemer toch verschrikt uit, na een blik op zijn horloge te hebben geworpen:

— Het is hoog tijd vriend Upperton! Laten wij heengaan, wij moeten minstens een uur rijden en dan nog wel een half uur loopen!

— Ik ben tot Uw dienst, riep Raffles opgewekt uit, en dat kon hij doen, want juist toen de ander sprak had hij door het tullen gordijn voor het venster, waarachter zij gezeten waren, de welbekende grijze auto zien voorbijrijden!

Raffles, die de uitnoodiging had gedaan, betaalde en de twee mannen verlieten het wijnhuis.

Snel wierp Raffles een blik terzijde, de auto stond een vijftigtal meters verder stil, niet ver van het Hotel du Parnasse.

Met opzet bleef Raffles een weinig treuzelen voor de deur van het wijnhuis en stak langzaam een sigaret op, opdat zijn gelaat goed verlicht zou worden door het vlammetje van zijn sigaar, want Charly zou natuurlijk naar hem omzien en het was hier tamelijk duister op straat.

Burleigh keek intusschen uit naar een huurauto, maar het duurde tamelijk lang, voor hij een chauffeur gevonden had, die zich bereid toonde het verre vrachtje aan te nemen.

Raffles had uitstekende ooren en hij had Burleigh duidelijk den naam hooren noemen van de Porte de Bagnolet.

Dat was zeker een heel eind van de Rue Vaugirard en Raffles begreep nu wel, dat de chauffeur slechts bezweken was voor de toezegging van een groote fooi, want deze heeren hadden tegenwoordig heel wat noten op hun zang, daar zij wel wisten, dat de vraag veel grooter was dan het aanbod, wegens het geringe aantal auto's, dat door den oorlog was overgebleven.

Eindelijk stapten de beide mannen in, maar toen Raffles vlug een blik achter zich wierp, bemerkte

hij tot zijn blijdschap, dat zijn kleine list geslaagd was en dat Charly, die Parijs evengoed kende als Raffles en die achter het stuurwiel zat, hem zooveen herkend had en hem in de auto had zien stappen.

De tocht was door Parijs begonnen en er werd niet veel meer gesproken.

Burleigh scheen na te denken over wat er zoo aanstonds zou verhandeld worden ter vergadering, en Raffles had eenvoudig niet veel lust om te spreken met den schavuit, dien hij eenige dagen te voren had geplunderd en die zich van dien grooten diefstal niet eens veel scheen aan te trekken, wat wel een bewijs was, dat hij veel rijker was, dan Raffles vermoed had.

Na een tocht, die bijna een uur duurde, bereikte de auto de Porte de Bagnolet aan het einde van de Rue Belgrand gelegen.

Maar de grijze auto was op haar post en reed Parijs uit, de beide mannen achterna, maar op veiligen afstand en met de beide groote electrische lantaarns sterk getemperd.

Zonder te aarzelen sloeg Burleigh de Rue de Paris in, die op het oogenblik reeds geheel verlaten was, daar er in deze voorstad van Parijs weinig amusemen te vinden waren op een paar bioscopen na, die de breede straat met een zee van licht overstroomden.

Maar langzamerhand verminderden de huizen in aantal, de straten werden donkerder en smaller en eindelijk had men Bagnolet achter den rug.

— Waar brengt ge mij toch in 's hemelsnaam? vroeg Raffles die als onwillekeurig was blijven stilstaan, het lijkt mij of daar de vlakte begint, ik zie in het geheel geen huizen meer!

— Kijk dan maar eens goed naar ginds klein gebouwtje, antwoordde Burleigh glimlachend. Men denkt, dat het een leerlooierij is en het ligt geheel afgezonderd, natuurlijk vanwege den stank, en ik wil ook niet ontkennen, dat er wel eens huden gelooïd worden, maar in hoofdzaak dient het gebouw tot plaats van bijeenkomst.

— En is de politie nooit op het spoor van die vergaderzaal gekomen? vroeg Raffles opricht verbaasd.

— Neen, want men kan dat gebouw langs een onderaardsche gang bereiken, die naar het wijn-

huis loopt, hetwelk gij daarginds kunt zien liggen! Wij echter gaan het gebouw direct binnen.

Die aanwijzing was voor Raffles voldoende.

Hij zeide eenvoudig:

— Ik dank U voor Uwe inlichtingen!

En daarop sloeg hij den man kalmpjes neer met een welgemikten en zeer snellen vuistslag tegen de kin, die den man als een blok deed neervallen zonder een zucht te slaken.

Raffles had het oogenblik goed gekozen, want de auto, naderbij gelokt door een goed begrepen sein met de brandende sigaret, was haastig komen aanrijden.

Het volgende gebeurde in minder tijd dan noodig is om het te beschrijven.

Henderson, die reeds op de treeplank was gaan staan, bukte zich nog voor de auto goed en wel stilstond en tilde met één hand den bewusteloozen schelm van den grond en in de auto, met evenveel gemak, als hij het een jong hondje zou hebben gedaan.

En dadelijk maakte de auto rechtsomkeert, maar Raffles had gelegenheid gevonden om Charly toe te roepen:

— Om vier uur ben ik terug, anders is er iets in de war geloopen!

Eenige seconden later was de auto reeds in de duisternis verdwenen.

Het was hier zoo stil en eenzaam dat niemand van het voorval getuige was geweest.

Alles had zich ook zoo bliksemsnel afgespeeld, dat de agent van politie, wiens eentonige stappen in de verte te hooren waren geweest, ternauwernood tien stappen verder was gekomen, gedurende den tijd die er verliep tusschen het neerslaan van Burleigh en het weggrijden van de auto.

Raffles keek het voertuig nog even na en bromde toen tevreden in zichzelf:

— Als de rest even gemakkelijk gaat, dan heb ik niet te klagen!

Hij vervolgde zijn weg en moest nog een dwarspad inslaan, alvorens hij de eenzame leerlooierij bereikte.

In de verte leek het gebouw in volmaakte duisternis gehuld te zijn geweest, maar toen hij er vlak voor stond, zag hij achter een kleine ruit boven een der deuren een lichtschijnsel.

De leerlooierij was omgeven door een muur, die

een ruime binnenplaats omsloot, en die aan den kant van den weg was onderbroken door een hoog hek.

Maar toen Raffles tegen dit hek duwde, bleek het slechts aan te staan.

Hij ging binnen, stak de binnenplaats over en ging op de deur toe, waarboven het licht brandde.

De deur was gesloten en Raffles bromde voor zich heen:

— Daar zie ik een bel, maar het is toch wel wat heel vreemd hier aan te schellen alsof ik een nieuwe huurder ben, die een beleefdheidsvisite komt brengen. En toch zal er wel niets anders op overschieten. Als de deur op mijn bellen inderdaad wordt geopend, dan zullen wij wel eens zien, wat het wachtwoord uitwerkt.

Raffles belde aan en bijna tegelijkertijd kwamen er twee andere mannen over de binnenplaats naar de deur.

Zij stonden daar met z'n drieën, toen de deur op een nauwe kier geopend werd en het licht van een elektrische lantaarn beurtelings op het gelaat van de drie mannen werd gericht.

Een heesche stem sprak:

— Niet allen tegelijk binnen! Plaats u op een afstand, gij beiden!

Dit laatste was gericht tot de twee mannen, die even na Raffles waren gekomen.

Zij verwijderden zich mopperend tot op een tiental meters en toen pas hernam de schorre stem:

— Zeg het wachtwoord, maar zachtjes, zoodat zij daarginds het niet kunnen hooren.

— Browning en Dolk! kwam het snelle en op zachten toon gegeven antwoord.

— Het is goed, kom binnen.

De deur ging een weinig verder open en Raffles kon binnentreen.

„Hij stond in een breede, witgepleisterde gang, bevoerd met groote, vierkante tegels.

Achter de deur stond een gebocheld man met sluwe oogen en den kop ven een grooten roofvogel.

— Ik ben hier vreemd en kom namens Owen Burleigh uit Londen, vervolgde Raffles, zoodra hij binnen was. Wilt gij mij even zeggen, welken weg ik moet inslaan om de vergaderzaal te bereiken?

— De gang geheel ten einde, rechtsomslaan, de tweede deur links! antwoordde de Cerberus kortaf.

Raffles volgde deze aanwijzingen en opende de tweede deur in een zijgang.

Een oogenblik bleef hij staan op den drempel van het groote vertrek, dat hij nu was binnengetreden.

Het was een fabriekzaal, waar zich een aantal looikuipen bevonden en die haar licht ontving door de talrijke ruiten in het schuine dak.

Zij was spaarzaam verlicht, waarschijnlijk om te beletten dat het schijnsel van buiten zichtbaar zou zijn.

Ramen in de gewone beteekenis bezat deze zaal niet, al het licht viel door het dak naar binnen.

Zij was bijna geheel gevuld met mannen in de meest uiteenlopende kleedij.

Er waren arbeiders, heeren in rok, die zooveel van een fijne partij weggelopen schenen te zijn, lieden die er uitzagen als klerken op een derderangs kantoor en sportsmen, fijn gekleed door een duren kleermaker.

Al die menschen spraken op gedempten toon met elkander en van het standsverschil was in deze zaal niets te bemerken.

Niemand scheen eenige notitie van Raffles te nemen, die trouwens wel verplicht was, dicht in de nabijheid van de deur te blijven, daar de vergaderden dicht opeen stonden.

Maar eensklaps zweeg het stemmengemurmur als bij tooverslag.

Het werd doodstil na het slaan van een deur aan het tegenovergestelde einde van de zaal.

Raffles moest zich uitrekken en op de teenen gaan staan, om te kunnen zien, wat deze plotselinge stilte verwekt had.

Door de zoo juist gesloten deur waren vijf mannen binnengetreden, blijkbaar het bestuur vormende en daaronder herkende Raffles met den eersten oogopslag Markies Beaupré de la Sardogne, den Chef van de Bende der Kraaien.

Het was nog dezelfde rijzige gestalte, dezelfde stoute blik, hetzelfde ravenzwarte haar, dezelfde gebiedende wijze van optreden.

De vier mannen, die met hem waren binnen gekomen waren vreemden voor Raffles.

Het vijftal nam zwijgend plaats aan een lange tafel, die op een kleine verhooging was geplaatst en nadat Beaupré zijn blikken even door de zaal had laten dwalen, stond hij op en begon met duidelijke,

tot in de verste hoeken van de zaal verneembare stem te spreken:

— Vrienden! Ik heet U welkom in mijn domein! Liever had ik U ontvangen op de plek, waar wij weleer bijeenkwamen, maar helaas, de politie heeft ons dit voorloopig onmogelijk gemaakt! Ik behoef U den naam niet te noemen van den man, die hier toe in de eerste plaats heeft bijgedragen.

Een dof gemompel ging door de rijen van de vergaderden en hier en daar werd dreigend een vuist opgestoken.

— Dat is waar ook! sprak Raffles glimlachend tot zichzelf, ik zou bijna hebben vergeten, dat het niet weinig aan mijn optreden te danken is geweest, dat de Parijsche heeren bandieten eenigszins gekortwiek zijn in de keuze hunner plaats van bijeenkomst!

Toen het gemurmur was weggestorven, vervolgde Beaupré:

— Dank zij de bereidwilligheid van den eigenaar dezer fabriek, die, zooals gij zult weten, een overtuigd communist is, kunnen wij thans hier bijeenkomen, om onze gewone halfjaarlijksche vergadering te houden.

Vrienden!

De tijden zijn niet voordeelig geweest voor ons vak in het afgelopen semester! Allerlei omstandigheden werkten daartoe mee! De veiligheidsinrichtingen zijn verbeterd en het valt thans zeer moeilijk, een inbraak met eenige kans op welslagen te ondernemen, wanneer men niet zeer deskundig is en doorkneet in alle grepen en geheimen van het vak! Alarmsignalen, geduchte waakhonden, particuliere nachtveiligheidsdienst, het zijn allen zooveel hinderpalen op onzen weg! En dit is niet alles! In het afgelopen halfjaar viel ook de komst van John Raffles in onze stad! Wat wij aan hem al zoo te wijten hebben, ik zou aan den geheelen nacht niet genoeg hebben om het U te verhalen! Nu wil ik niet onrechtvaardig of onbillijk zijn, diezelfde John Raffles heeft mij eenige keeren een grooten dienst bewezen

— Toch aardig van hem, dat hij dat toegeeft! mompelde Raffles met een ironisch lachje voor zich heen.

. maar dat neemt niet weg, dat hij onze bende als zoodanig zeer groote schade heeft berokkend! Eenige dozijnen leden onzer vereeniging

hebben het aan hem te wijten, dat zij thans in de gevangenis zuchten, hij heeft ons zeer groote bedragen ontnomen, en hij heeft een paar van onze beste geheime schuilplaatsen aan de politie verraden! Hij is en blijft dus onze vijand, al is hij niet mijn persoonlijke tegenstander! Maar vóór alles moet ik de belangen van onze bende laten gelden, en die schrijven onafwijsbaar voor, dat John Raffles ons in den weg staat!

— Ter dood met hem, werd er geschreeuwd.

— Neen, dat zal ik nimmer dulden! ging Beaupré vastberaden voort. Er zijn wel andere wegen te vinden om hem onschadelijk te maken! Ik zal nooit zijn bloed vergieten! Een Markies van Franschen bloede weet wat hij aan zijn eer verschuldigd is!

— Nobel! Zeer nobel! zeide Raffles binnensmonds.

— Als een uwer een persoonlijke veete met hem heeft uit te vechten, dan natuurlijk zal ik mij er niet in mengen! ging de voorzitter van de Bende der Kraaien voort.

— Dat is reeds minder nobel! bromde Raffles in zichzelf. Ik meen mij te herinneren, dat de kerel mij beloofd heeft altijd en overval op hem te kunnen rekenen, als ik mij in gevaar mocht bevinden! Maar zoo gaat het, als men het belang van de „organisatie” boven alles stelt!

Beaupré ging nu met stemverheffing voort:

— Makkers! Ik geef de hoop en de verwachting te kennen, dat het komend semester voor ons rijker aan succes moege zijn, dan hetwelk achter ons ligt! Ik spoor U allen aan tot waakzaamheid, tot ijver en tot stoutmoedigheid! Ons ledental is ongeveer op dezelfde hoogte gebleven. Wij hebben den dood te betreuren van drie onzer beste mannen, die zijn gevallen in een ongelijken strijd met een aantal politieagenten. Eere zij hunne nagedachtenis! Ik verzoek U allen even het hoofd te ontblooten, om aldus zwijgend maar eerbiedig onze leden Dubonnet, Gontran en Orniloff te gedenken!

En tot niet geringe verbazing van Raffles namen al die bandieten met een eerbiedig gebaar de hoofdeksels af en bleven met gebogen hoofd eenige oogenblikken onbewegelijk staan, alsof het de herdenking betrof van een groot geleerde, een kundig staatsman, een wereldberoemd geneesheer!

— Thans moet ik U over onze geldmiddelen

onderhouden! ging Beaupré voort, toen allen zich weder gedekt hadden, en het bestuur, dat was opgestaan, weder had plaats genomen. Onze penningmeester, de heer Houbin, is niet ontevreden over den stand van de kas. Vooruitlopend op zijn verslag kan ik U mededeelen, dat wij over een bedrag van ruim 360.000 francs aan contanten beschikken, ongerekend de diamanten, paarden en andere sieraden, welke een waarde van bijna evenveel vertegenwoordigen. Zooals gij weet, was ons kapitaal belegd op de bank van ons diep betreurd medelid Charbon, den bankier, die met bijzondere nauwgezetheid onze geldmiddelen beheerde en rendabel maakte. Nu hij overleden is, zal het zaak zijn ons geld van zijn bank te nemen, daar het niet geraden is, anderen inzage te geven van onze geldelijke gestie! Morgen zal dus het geld worden opgenomen en onze penningmeester zal het zoolang onder zijn berusting houden, tot wij een andere gelegenheid hebben gevonden, het geld veilig en rentegevend te beleggen, zonder dat dit argwaan baart!

Een gemompel van instemming volgde op deze woorden.

Raffles meende te droomen.

Deze lieden, die waarschijnlijk voor het meeren-deel niet voor een moord zouden terugdeinzen, beraadslaagden hier, als gold het een vergadering van banketbakkers of huiseigenaren!

Het ging werkelijk minstens even gemoedelijk toe!

Het bestuur zat daar zoo nuchter achter de tafel, als presideerde het een vervelende vergadering, waaraan men hoe eerder hoe liever een einde moest maken, en zoeven had Raffles zelfs den penningmeester meenen te zien gapen!

Maar reeds ging Beaupré voort:

— Ik geef nu het woord aan onzen penningmeester, opdat hij rekening en verantwoording kunne doen!

Hij ging zitten, steunde de kin in de hand en luisterde naar de uiteenzetting van den zoeven genoemden titularis.

Houbin las met een eentonige stem een rapport voor en telkens ving Raffles de uitdrukking op: „inbraak bij graaf Chaudfonds, negentien duizend francs, inbraak bij madame la baronne de la Pré-comte, zeventuizend drie honderd achttien francs en veertig centimen, bankberooving te Tréloup-en-

Seine, drie en twintig duizend negenhonderd francs.....

Daarop volgde een opsomming van de effecten, welke de ijverige penningmeester voor het gestolen geld gekocht had, de opbrengst van een aantal gesmolten gouden voorwerpen en zoo voort.

— Ik moet zeggen, dat hun boekhouding klopt als een bus, mompelde Raffles voor zich heen. Charly zelf zou er niets op te zeggen hebben en ik geloof toch, dat hij zijn wedergade zoekt in het bijhouden van mijn boeken!

Nadat ook nog de secretaris voorlezing had ge-

daan van de notulen der vorige bijeenkomst, had de rondvraag plaats.

Eenige leden stelden tamelijk onbelangrijke vragen, welke vragen Raffles niet het minste belang inboezemden.

Neen, zijn aandacht was nog altijd bepaald bij hetgeen Beaupré zooeven gezegd had betreffende het overbrengen van het „werkkapitaal” der bende naar de woning van den penningmeester!

Dat had hij zich goed in het oor geknoopt, en de rest was hem tamelijk wel onverschillig!

De kans was nu immers groot, dat de reis naar Parijs toch nog vruchten zou dragen!

Het beste merk cigarettten is
Dubec 3.

HOOFDSTUK V.

De Heer Houbin, penningmeester.

Het was merkwaardig, maar Raffles had nog op geen enkele vergadering zulk een bijna onoverwinnelijke slaapzucht moeten bestrijden als juist op deze bijeenkomst van het allergevaarlijkste gespuis, dat daar zoo rustig en onbewogen over huishoudelijke aangelegenheden van de bende redokavelde, alsof zij een vereeniging van stovenzetsters waren!

Er werden een paar voorstellen gedaan, waarvan er werden aangenomen en werden verworpen en ten slotte werd een motie in stemming gebracht, waarin vertrouwen in het beleid van het hoofdbestuur werd te kennen gegeven, juist zooals op iedere andere vergadering.

De vergadering werd besloten met de aanneming van een voorstel, waarin het bestuur werd uitgenoodigd, alle middelen aan te wenden om John Raffles, den gevaarlijksten vijand van de Bende, in handen te krijgen.

Speciaal de Engelsche leden, waaronder ook Raffles zelf, werden aangemaand, alles in het werk te stellen om den Grooten Onbekende onschadelijk te maken.

En daarop sloot Beaupré de vergadering met een woord van dank aan de aanwezigen „voor de trouwe opkomst.”

Langzamerhand verspreidden de leden zich, wier aantal Raffles op meer dan driehonderd schatte.

Raffles was een der eersten, die de plaat hadden gepoetst, daar hij het dichtst bij de deur stond.

Hij was er zeer op gesteld den heer Houbin in het oog te houden, die den vertrouwenspost van penningmeester der bende vervulde.

Met dit doel stelde hij zich verdekt op in de schaduw van een der loodsen, welke zich op het fabrieksterrein bevonden en wachtte geduldig.

Hij behoefde daar niet lang te staan, want nauwelijks tien minuten later verschenen Beaupré en Houbin, in een druk, maar op zachten toon gevoerd gesprek gewikkeld.

Zij liepen vlak langs de loods en Raffles zorgde wel, dat zij hem niet zouden kunnen zien.

Toen zij een goed eind verwijderd waren en er geen vrees meer behoefde te bestaan, dat hij ontdekt zou worden, verliet Raffles zijn schuilplaats en ging de beide mannen na.

Zij hadden reeds het fabrieksterrein verlaten en waren het hek doorgestaan.

Slechts kleine groepjes mannen waren nog hier en daar te zien.

De meesten schenen door de onderaardsche gang zich naar het wijnhuis te hebben begeven.

Langzaam liepen Beaupré en Houbin den weg af, die naar de Porte de Bagnolet voert.

Nog altijd waren zij in een levendig gesprek met elkander verdiept.

Geen hunner vermoedde ook maar een oogeblik, dat hij het voorwerp was eener nauwlettende bewaking.

Even voorbij de poort, waar de douanebeamten rustig snurkten in hun huisje, namen de beide bandieten afscheid van elkaar.

Beaupré ging met haastige stappen de Rue de Bagnolet in, terwijl Houbin de Rue Belgrand volgde, tot hij de Place Gambetta bereikt had.

Daar wachtte hij blijkbaar, tot hij een leege huurauto gevonden had.

Maar auto's waren er op dat late uur, half twee in den nacht, niet veel in dit gedeelte van Parijs, en Raffles overwoog reeds, hoe hij den ander zou moeten volgen, als hij zelf niet beslag kon leggen op een voertuig.

Hij betreurde het nu, dat hij Henderson niet had laten terugkomen, nadat hij en Charly Burleigh in verzekerde bewaring hadden gebracht, maar daar was nu niets meer aan te doen.

Daar kwam juist een huurauto aanrijden.

Houbin zwaaide met zijn arm en het voertuig stond stil.

Een kort gesprek en daarop stapte Houbin in en de auto reed weg.

Raffles begreep, dat hij niet kon aarzelen.

Een tweede auto was er niet te zien en daarom was hij met een paar sprongen bij de wegrijdende auto en zette zich op de achterveeren in een gebukte en verre van gemakkelijke houding.

Gelukkig duurde de rit niet lang.

Na de Avenue de Gambetta te zijn doorgereden volgde de auto den Boulevard de Menilmontant tot de Rue des Cendriers.

Daar stond zij stil voor een vrij groot huis, op den hoek van de Rue Daris gelegen.

Lang voor hij gevoelde dat de auto ging stoppen, was Raffles van zijn lastige zitplaats gesprongen, en had hij zich verscholen onder de koetspoort van een groot gebouw aan den anderen kant van de straat.

Hij kon nu duidelijk zien, dat Houbin den chauffeur betaalde en met snelle schreden op het huis toeliep, hoe hij aanschelde en hoe de deur door den onzichtbaren concierge in diens loge werd opengetrokken, waarop Houbin verdween.

— Ei, ei! Onze vriend schijnt ook al niet tot de heffe van de bende te behooren, mompelde Raffles in zich zelf. Dat is een mooi en groot huis, waar onze man is binnengegaan! Laat ons eens wachten en zien, of wellicht ergens licht wordt gemaakt.

Raffles verliet haastig zijn schuilplaats en vatte post recht tegenover het huis, waar hij Houbin had zien binnengaan.

Er verliepen ongeveer tien minuten.

Toen werd er een schijnsel zichtbaar achter een venster op de derde verdieping.

Een raam werd neergeschoven en daarop werd het stil.

Raffles bleef nog tien minuten wachten en maakte toen gebruik van de omstandigheid, dat er een onbezette huurauto voorbijreed, om heen te gaan.

Hij wist nu voorloopig genoeg.

De chauffeur bleek tot zijn geluk op Montmartre thuis te behooren, zoodat hij geen bezwaar maakte, dien verren rit te ondernemen.

Het was ver over halfdrie toen Raffles eindelijk weder het huis in de Rue Lepic binnentrad.

Zooals hij wel verwacht had, vond hij Charly zoowel als Henderson nog wakende.

De twee mannen zaten in het voorvertrek op de eerste verdieping en kortten zich den tijd met kaarten, want Henderson was niet de eerste de beste en zeer sterk in het edele whistspel.

Maar beiden wierpen dadelijk de kaarten neder, toen Raffles het vertrek binnentrad.

Henderson was onmiddellijk de chauffeur en niets meer en Charly ijde Raffles tegemoet en riep uit:

— Je bent vroeg terug, ik behoef dus niet te vragen of alles goed gegaan is!

— Zou goed als ik het maar wenschen kon, mijn waarde, zeide Raffles met een vriendelijk hoofdknikje in de richting van Henderson. Er is mij zelfs niets gevraagd en men scheen het voldoende te vinden dat ik het wachtwoord wist en een boeven-tronie vertoonde!

En nu deelde Raffles in enkele woorden mede, wat er op de vergadering in de leerlooierij geschied was, en hoe hij daarna Houbin was gevolgd, ten-einde te weten te komen waar hij woonde.

Charly had aandachtig geluisterd en zeide nu:

— Het was dus als het ware een pleziertochtje! Nu, morgen zullen wij dus onzen koffer wel kunnen pakken!

— Om wat te doen? vroeg Raffles verwonderd.

— Om wat te doen? Om naar Londen terug te keeren, natuurlijk! antwoordde Charly. Wat moeten wij om 's hemelswil hier nu nog uitvoeren? Er is op die vergadering immers niets voorgevallen, waarvan je eenig nut kunt trekken?

— Meen je dat werkelijk? Nu, daar denk ik anders over! Maar laat het een verrassing blijven. Ik verlang nu wel wat naar mijn bed, het is bij drieën!

Charly wilde nog iets vragen, maar hij begreep dat Raffles zijn rust wel verdiend had, en ook begreep hij, dat hij morgen zeker niet uit Parijs zou vertrekken.

Raffles koesterde een of ander plan en dat zou hij ten uitvoer brengen, daaraan viel niet te twijfelen.

En zoo begaven de drie mannen zich ter ruste en sliepen vast tot tamelijk laat in den volgenden dag.

Maar het was toch nog geen halftien, toen Raffles en Charly tegenover elkander zaten in de kleine

eetkamer van het huis, vanwaar men een ver uitzicht had over de sterk hellende Rue Lepic.

— Het schijnt nu wel vast te staan, Edward, begon Charly, dat wij nog eenigen tijd te Parijs blijven, nietwaar? Je woorden van gisterennacht duiden daar tenminste op.

— Ja, Charly, wij zijn nu eenmaal hier en ik geloof dat er een voortreffelijke slag te slaan is!

— Misschien ligt het aan de Parijsche lucht, maar ik kan mij niet goed voorstellen, hoe je daar zoo plotseling bent opgekomen en wat er hier te doen valt!

— Maar Charly, het is mij als het ware onder den neus geduwd! Ik heb je immers gezegd, dat het geld, hetwelk Houbin morgen van de bank van het doode bendelid Charbon gaat halen, een paar dagen ooder zijn berusting blijft, totdat er een goede gelegenheid is gevonden om het geld opnieuw te beleggen.

— Ja, dat heb ik goed verstaan.

— Nu, het is mijn plan, Houbin eenvoudig de moeite te besparen naar een andere belegging om te zien. Er zal niet meer te beleggen vallen, want ik koester het-voornemen hem van die driehonderd-zestigduizend francs te ontlasten!

Charly keek Raffles eenigen tijd twijfelend aan en bromde toen:

— Dat klinkt heel aardig zoolang wij hier rustig bijeen zitten, maar het wordt een andere zaak, als wij willen pogen geld weg te halen bij een man, die het klappen van de zweep kent en zeker geen seconde zal aarzelen ons een kogel door het hoofd te jagen, als hij ons in zijn woning aantreft in gezelschap van de spaarduiten van de bende.

— Wij zullen hem daar niet bij uitnoodigen mijn jongen en wij zullen de noodige voorzichtigheid in acht nemen.

— Wie is die Houbin eigenlijk?

— Zeker een tamelijk groot heer, tenminste hij woont in een fraai huis en in een goede buurt. Trouwens in dit opzicht behoeven wij ons niet meer te verwonderen, want in New-York hebben wij het beleefd, dat de bloedeigen neef van een multi-millionair chef was van een hoogst gevaarlijke bende, en nu pas hebben wij bij toeval ontdekt, dat mijnheer Burleigh, een rijk Londenaar, lid was van een niet minder beruchte Parijsche misdadigers-bende! Voorts waren te New-York leden van de

Upper ten tot het vreeselijke genootschap toegetreden, hetwelk wij daar ginds hebben helpen uitvoeren, waarschijnlijk louter uit tijdverdrijf en omdat er in hun leege hoofden geen plaats meer was voor eenig ander denkbeeld, want zij allen waren zeer rijk.

— En hoe denk je, dat groote bedrag wel te bemachtigen, vroeg Charly, die zich nog maar alles behalve kon vereenigen met het gevaarlijke voornemen van Raffles.

— Door het des nachts te gaan weghalen, antwoordde Raffles lakoniek. Wij zullen echter vandaag het huis in het oog moeten houden, want het is natuurlijk niet geheel en al uitgesloten, dat Houbin reeds vandaag pogingen doet, om het geld bij een vertrouwd vriend, die tevens bankier is, geplaatst te krijgen.

Hij zal zich natuurlijk zoo spoedig mogelijk willen ontdoen van dat geld, dat aan zijn hoede is toevertrouwd. Wij kunnen dan tevens een studie maken van het huis, zooals wij altijd doen, wanneer wij met dergelijke voornemens rond loopen.

— Maar als Houbin je ziet, Edward, dan zal hij wellicht achterdocht koesteren.

— Dat zal hij niet, omdat hij mij onmogelijk herkennen kan, ik stond veel te ver achter in de zaal, tusschen honderden anderen in.

Raffles was reeds opgestaan en had zijn slappen hoed gegrepen.

Hij behoefde niets anders meer te doen, dan zich de pruik op het hoofd te zetten, welke hij had afgelegd en was nog steeds Upperton, de Londensche plaatsvervanger van Burleigh. Maar dat is waar ook! viel Raffles zichzelf in de rede. Waar zijn mijn gedachten? Ik heb nog niet eens geïnformeerd naar onzen gevangene! Ik hoop, dat hij zich in goeden welstand bevindt, maar vooral dat hij niet kan wegloopen?

— Wat het laatste betreft, dat zou hem heel moeilijk vallen, antwoordde Charly lachend. Hij zit in den kelder van dit huis, waarheen wij hem geblinddoekt en gekneveld hebben gebracht en daarbij van de onderaardsche gang hebben gebruik gemaakt, zoodat hij niet het flauwste besef heeft, waar hij zich eigenlijk bevindt. Wij hebben hem wat laten eten, wij hebben hem gerustgesteld en hij schijnt zich in zijn lot te hebben geschikt. Laat ik hieraan toevoegen, dat Henderson hem aanstonds,

nadat hij gegeten had, weder in de boeien heeft gesloten, en op een wijze, die iedere ontvluchting volkomen onmogelijk maakt. Trouwens, al zou hij zich van zijn boeien hebben kunnen ontdoen en van den ketting, die hem aan den muur vasthoudt, hij zou toch onmogelijk de zware deur hebben kunnen openen, die den kelder afsluit.

— Dat is dus in orde! Het is spijtig voor den schurk, maar hij zal hier moeten blijven, tot alles is afgelopen, want hij zou mij anders danig in den weg kunnen marcheeren.

— Ik verzeker je, dat het hem heel moeilijk zou vallen den kelder te verlaten, hernam Charly lachend. Hij zou dan een tweede Houdini moeten zijn, en daarvoor houd ik hem niet.

— Dan zullen wij maar aanstonds aan het werk gaan! hernam Raffles. Het is vóór alles noodig, dat wij zooveel mogelijk de inrichting van het huis leeren kennen. Ik weet nu, dat Houbin op de derde verdieping van woont, maar dat is ook alles.

— Je weet, dat ik tot je dienst ben, als je me noodig hebt om het huis te bespieden, dan behoeft het je maar één woord te kosten.

— Voorloopig zal ik van je vriendelijk aanbod geen gebruik maken, Charly, zeide Raffles, want ik denk zelf het eerst te gaan, minstens tot twaalf uur en waarschijnlijk tot één uur. Het is volstrekt niet noodzakelijk, dat wij daar met z'n beiden staan en het is toch een veiliger gevoel als hier in huis iemand is, om op onzen vriend Burleigh te passen.

— Zooals je wilt, dan zullen Henderson en ik hier op je terugkomst wachten, zeide Charly.

De beide vrienden beëindigden nu hun ontbijt en daarop verliet Raffles, na Charly de hand te hebben gedrukt, het huis aan de zijde van de Rue des Abesses.

Op eenigen afstand wachtte hij, tot Henderson, die door Charly gewaarschuwd was, zich met de grijze auto bij hem zou hebben gevoegd.

Met behulp van dit voertuig had hij binnen een uur tijds de Rue des Cendriers bereikt, maar hij liet Henderson aan het begin van de straat ophouden, daar hij niet wenschte, dat Houbin de auto zou zien.

Hij slenterde nu de straat in en het duurde niet lang, of hij had een klein wijnhuis ontdekt, dat schuin tegenover het huis van het bendelid lag, en waar hij een voortreffelijken uitkijkpost had.

Hij ging binnen, vond een onbezet plaatsje bij een der ramen, bestelde een glas wijn en begon toen op zijn gemak het huis te bestudeeren.

Zooals reeds gezegd, lag het op een hoek van een dwarsstraat en dat kon voor Raffles niet anders dan voordeelig zijn, want de ervaring had hem reeds lang geleerd, dat hoekhuizen verreweg de meeste kans bieden, om er met succes in te kunnen doordringen.

Het huis had vijf verdiepingen en langs alle etages liep een lang balkon, dat den geheelen voorgevel van het huis in beslag nam.

Dat van de derde en vierde verdieping liep bovendien aan den kant van de zijstraat door.

Daar Raffles ook deze zijstraat voor een gedeelte kon overzien, had hij spoedig ontdekt, dat zich achter het huis een kleine tuin uitstreckte, die door een muur van de straat was gescheiden.

Hij moest echter erkennen, dat het geen gemakkelijke te beklimmen muur was, want hij was tamelijk

hoog en bovendien met groote en scherpe glasscherven bezet.

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Dat bevat mij niet erg, mompelde hij voor zich heen. Iemand, die zijn muur met glasscherven bedekt, houdt er ook meestal een waakhond op na en laat alarmsignalen in zijn huis aanrichten, allemaal bezwaren, die op zichzelf niet onoverkomelijk zijn, maar die toch eenigen tijd van voorbereiding eischen, en die ontbreekt mij juist in dit geval. Nu, dan zullen wij.....

Raffles voltooide den zin niet en keek aandachtig naar buiten, terwijl hij zichzelf zoo ver mogelijk achter het tulle gordijn terugtrok.

Vorbij het huis van Houbin slenterden twee mannen, als daglooners gekleed.

Raffles herkende hen aanstonds, het waren de twee kerels, die tegelijk met hem het hek van de leerlooierij waren binnengekomen.

HOOFDSTUK VI.

Kapers op de kust.

Zij liepen langzaam langs het huis, gingen nog een vijftigtal meters verder, en keerden toen op hun schreden terug, maar nu aan de andere zijde van de straat.

Weer liepen zij een eind door en daarop keerden zij opnieuw terug, maar sloegen nu een zijstraat in en liepen ook deze eenige malen op en neer.

Raffles had hun bewegingen aandachtig gadeslagen en bromde nu voor zich heen:

— Voor den drommel, wat willen die kerels hier? Wat voeren zij hier zoo dicht bij het huis van Houbin uit? Daar staan zij stil voor den tuinmuur en bekijken het ding nauwkeurig! Wel, ik geloof,

dat dit maar voor één uitlegging vatbaar is, John Raffles, die heeren zijn concurrenten! Ook zij hebben gisterennacht die belangrijke mededeeling betreffende de 360.000 francs gehoord en ook zij hebben daarmee hun voordeel willen doen, of ik wil mijn geheele leven geen brandkast meer aanraken.

De twee mannen waren nu weder op hun schreden teruggekeerd, liepen nogmaals voorbij het huis, en gingen toen de koetspoort in, die nu wagenwijd openstond en waardoor Raffles reeds eenige malen een dienstmeisje, een brievenbesteller of een looper van een of anderen winkel had zien verdwijnen.

— Zoo, zoo, de gewone truc! Zij verzinnen een

boodschap om het trappenhuis eens te kunnen bezichtigen!

Daarin kon Raffles wel goed gezien hebben, want weinige minuten later keerden de beide mannen reeds weder terug om nu voor goed te verdwijnen.

— Dat is om baloorig te worden! riep Raffles uit. En toch zou het mij eigenlijk hebben moeten verwonderen, als ik de eenige was geweest, op wien de mededeeling van den voorzitter grooten indruk had gemaakt. Intusschen, mijn onderneming wordt er niet gemakkelijker door en ik zal een oog in het zeil moeten houden. En dat niet alleen, maar ik zal ook die twee kerels voor moeten zijn, want zij konden wel eens heel andere en krachtiger middelen gebruiken om zich van het fortuin meester te maken.

Raffles bleef nog geruimen tijd in gedachte verzonken zitten, en liet verschillende plannen aan zijn geest voorbij gaan, om de gevaarlijke concurrentie van die beide mannen het hoofd te kunnen bieden.

Toen er een half uur verstreken was nadat de beide mannen vertrokken waren, betaalde Raffles zijn vertering, stond op, stak de straat over en slenterde op zijn beurt de koetspoort binnen.

Het eerste wat hem in den grooten doorgang in het oog viel, was een marmeren bord, waarop de namen van de firma's gegrift stonden, die het huis in gebruik hadden, en van de personen, die er woonden.

En daar stond het met groote vergulde letters: „CHARLES HOUBIN, Manufacturen, Engros.”

Raffles stond een oogenblik perplex.

Een manufacturenhandelaar, die tevens penningmeester was van een zeer gevaarlijke misdadigersbende.

Ja, men leefde tegenwoordig in een zonderlinge wereld!

De conciërge van het huis was bezig in zijn hemdsmouwen en met een groot boezelaar voor, de stoep voor zijn loge schoon te vegen en hij nam slechts zeer vluchtig notitie van den man, die daar binnenkwam.

Maar Raffles nam des te meer notitie van hem.

Hij trad op hem toe, tikte hem familiaar op den schouder, hetgeen den man niet weinig scheen te verbazen, en vroeg toen:

— Luister eens Papa, is mijnheer Houbin op dit oogenblik thuis?

De portier zette groote oogen op en zeide, tamelijk verontwaardigd:

— Mijnheer Houbin is thuis, maar ik betwijfel het zeer of hij op dit vroege uur reeds ontvangt! Kunt ge mij de boodschap niet geven?

— Neen, Papa, dat zal niet gaan, zeide Raffles glimlachend. Het is een zaak van belang, die ik alleen met mijnheer Houbin zelf kan bespreken.

— Dan moet je vanmiddag nog maar eens terugkomen, na drie uur, dan is mijnheer Houbin altijd thuis.

— Ik zal het in mijn oor knopen, zeide Raffles en daarop knikte hij den conciërge vriendelijk toe, als kende hij hem al jaren en slenterde weder weg.

Maar hij bleef in de buurt, want hij wilde in geen geval de kans loopen, dat Houbin hem met het geld zou ontsnappen.

Om één uur zag hij hem het huis uitkomen en in een klein electrisch coupétje stappen, dat zoeven was komen voorrijden.

Hij droeg een geel lederen valies in de hand, maar het voorwerp scheen ledig te zijn, hetgeen aan zijn geheele houding was te zien.

— Stil, nu gaat onze vriend zeker naar de bank van zijn dooden collega, teneinde het geld te halen, zeide Raffles tot zichzelf. En mijnheer schijnt er een eigen auto op na te houden! En dat, terwijl gisteren door Beaupré geklaagd werd over „de geringe ontvangsten.” Ik geloof dan ook, dat voor mij het oogenblik is aangebroken om iets hartigs te gaan nuttigen. Er is niets, dat zoozeer den eetlust opwekt, als het bespioneren van een man, die 360.000 francs aan ons gaat verliezen.

Raffles voegde aanstonds de daad bij het woord en trad een groot restaurant binnen, maar voor hij iets bestelde, trad hij de telefooncel binnen en bracht Charly van alles op de hoogte.

Daarop zette hij zich aan den maaltijd en gebruikte dien in alle kalmte des gemoeds.

Hij bleef tot omstreeks twee uur zitten, betaalde toen en ging weder heen.

De grijze auto, met Henderson achter het stuurwiel en Charly naast hem gezeten reed hem voorbij, maar de inzittenden namen niet de minste notitie van hem.

Juist toen Raffles weder op zijn post was, zag hij de electrische coupé weder komen aanrijden en voor het huis stilsthouden.

Houbin stapte er uit, weder met zijn valies gewapend, maar ditmaal scheen het heel wat zwaarder te zijn, want hij helde over naar den kant, waar hij het valies vasthield.

Raffles liet hem kalm naar binnen gaan, wachtte nog een half uur en trad toen de koetspoort weder binnen.

De concierge had zijn bezigheid van zooveen ge-ruild tegen een meer aangename, hij zat voor de deur van zijn loge de krant te lezen.

— Neem mij niet kwalijk dat ik je stoor, Papa, riep Raffles hem toe, maar ik kwam je vragen of mijnheer Houbin niet thuis was. Eigenlijk doe ik het meer uit beleefdheid voor je, want ik heb hem een half uur geleden zien binnenkomen.

— Als U daar zoo zeker van is, behoeft U mij ook niet lastig te vallen, bromde de concierge, zonder zelfs van zijn krant op te zien.

Raffles trad nu het huis binnen, waarvan de vestibule aan de linkerzijde van de koetspoort was gelegen.

Met opzet liet hij de lift links liggen, teneinde de inrichting van het huis beter te kunnen waarnemen.

Hij beklom langzaam de drie trappen en bereikte zoo het breede portaal, waarop de deur van de woning van Houbin uitkwam.

Op zijn schellen werd er opengedaan door een kantoorjongentje.

— Jonge vriend, begon Raffles, terwijl hij den knaap over het hoofd streek, loop eens gauw naar je patroon en zeg dat er iemand van de politie is, of neen, wacht eens, dat zou hem maar noodeloos verschrikken. Zeg maar, dat er iemand is, die hem over een gewichtige, hoogstbelangrijke zaak onmiddellijk moet spreken.

De jongen was zeker onder den indruk van den toon van den bezoeker, dien hij voor een Parijzenaar moest aanzien, zoo voortreffelijk en zonder accent was zijn Fransch, en verdween als een haas, nadat hij Raffles in een soort wachtkamer had gelaten, die vol reclameplaten hing, allen betrekking hebbende op het eerbare beroep van den bewoner van het huis.

Raffles behoefde niet lang te wachten, want de jongen keerde spoedig terug en verzocht den bezoeker hem te willen volgen naar het kantoor van zijn patroon.

Hij werd door een vertrek heengeleid, waar een viertel jongedames en zes heeren druk aan het werk waren, hetgeen hem een hoog denkbeeld gaf van de uitgebreidheid der zaken, welke de heer Houbin dreef.

— Ik herhaal, dat het een zonderlinge wereld is, bromde Raffles voor zich heen, terwijl hij langs groote stapels doozen vol ondergoed liep. Een bandiet, die in sokken en combinations handelt. Het is wel het toppunt.

Juist toen hij deze opmerking gemaakt had, opende het kantoorjongetje een deur, met een eerbied, welke bewees hoeveel ontzag hij voor zijn patroon had en Raffles stond tegenover Charles Houbin, grossier in manufacturen en tevens bandiet.

Het kwam Raffles voor, alsof er vrij wat ongerustheid was gerezen op het gelaat van Houbin.

— Zou de kantoorjongen toch iets van de politie hebben losgelaten?

Hij sloot de deur achter zich, ging op Houbin toe, liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vroeg:

— Kunnen wij hier niet beluisterd worden, mijnheer Houbin, het is volstrekt niet noodig, dat men hoort, wat wij hier te bespreken hebben.

— Gij verschrikt mij, mijnheer, zeide Houbin, van den weeromstuit fluisterend. Mag ik weten, wie gij zijt en hoe Uw naam is?

— Ik ben van den veiligheidsdienst, mijn naam doet er volstrekt niets toe, zou ik zeggen. Wilt gij dien echter volstrekt weten, ik ben rechercheur Justin.

Houbin verschoot van kleur, maar bewaarde toch volkomen zijn kalmte en zeide:

— Ik wil niet ontkennen, mijnheer Justin, dat uw bezoek mij een weinig verrast. Maar als gij denkt dat het beter is, dat men niet hoort wat wij te bespreken hebben, wees dan zoo goed mij te volgen.

Hij ging zijn bezoeker voor naar een aangrenzend vertrek, dat er wel eenigszins uitzag als een monsterkamer en dat voorzien was van talrijke planken, waarop staaltjes waren tentoongesteld van alles wat Charles Houbin fabriceerde op het gebied van dames- en heerenondergoed, en dat was niet weinig.

Er stonden een paar stoelen en Houbin wees zijn bezoeker een aan.

Maar Raffles bleef staan en zeide op hoffelijken toon:

— Het is heel vriendelijk van U, mijnheer Houbin, maar ik zal liever blijven staan, ik mag Uw tijd niet langer in beslag nemen, dan volstrekt noodzakelijk is.

— Kom dan ter zake, wat ik U verzoeken mag, gij hebt mij werkelijk nieuwsgierig gemaakt.

— De zaak is deze, mijnheer Houbin, begon Raffles. De Parijsche politie zoekt reeds eenigen tijd naar een paar gevaarlijke snuiters, beruchte inbrekers, die reeds menig jaar in de gevangenis hadden doorgebracht. Het toeval wilde, dat ik van morgen door de straat kwam, waarin gij woont en ik toen mijn twee langvingers in het oog kreeg! Zij draaiden om uw huis heen, vier, vijf keeren, bekeken den tuinmuur en gingen eindelijk binnen.

Alleen kon ik de mannen natuurlijk onmogelijk arresteren, waartoe ik trouwens geen machtiging had en zoo moest ik hen wel laten loopen. En nu is mijn vraag alleen deze, of het misschien aan die kerels bekend zou zijn, dat gij veel geld in huis hebt of denkt te brengen.

Houbin was nu bepaald zeer bleek geworden en keek Raffles met een weifelenden blik aan.

Toen zeide hij:

— Het is een feit mijnheer, dat ik juist vandaag een vrij groot bedrag van mijn bank heb gehaald, om dezer dagen eenige zeer groote betalingen te kunnen doen, maar ik moet u zeggen, dat ik niet kan begrijpen, hoe dit aan anderen, behalve de bankbeambten bekend zou zijn.

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Het is natuurlijk louter beroepsijver, die mij hier voert, mijnheer Houbin. Het is zeer goed mogelijk, dat ik mij vergis en dat mijn beide mannen niets bijzonders op het oog hadden. Toch zou ik gaarne willen weten, wat zij hier in het huis kwamen uitrichten.

— Maar dat moet de conciërge weten, mijnheer, riep Houbin uit. Verontschuldigd mij een oogenblik, dan zal ik het even door de telefoon informeeren.

Hij verliet haastig het vertrek en Raffles keek hem met een spottenden blik na.

— Ik geloof, dat ons vischje aan het aas bijt! lachte hij zachtjes voor zich heen. De kerel was zoo waar zoo wit als een laken!

Hij hoorde flauwtjes door de deur, die open was blijven staan, de gedempte stem van Houbin, die met den conciërge sprak en eenige minuten later was hij weer terug, nog bleeker dan zooeven, maar met een uitdrukking van woede en haat op zijn gelaat.

— Ik vermoed, dat gij goed gezien hebt, mijnheer Justin, begon hij haperend. De conciërge zegt, dat er inderdaad twee kerels geweest zijn, die klaarblijkelijk om een praatje verlegen waren. Hij heeft mij hun signalement opgegeven, maar daaraan heb ik natuurlijk weinig.

— Dat spreekt van zelf. Hoe zou een manufacturier nu in 's hemelsnaam op de hoogte van onze inbrekers zijn! zeide Raffles met een gullen lach. Het denkbeeld is te dwaas om er een oogenblik bij stil te staan.

Vraag nooit anders dan
Cigaretten merk Dubec 3.

HOOFDSTUK VII.

De 360 000 francs veranderen van eigenaar.

Het bleef even stil na deze opmerking van den gewaanden rechercheur.

Toen hernam Raffles:

— Als ik dus goed gezien heb, mijnheer Houbin, dan hebt gij binnenkort zeer waarschijnlijk een nachtelijk bezoek te wachten van die twee sinjeurs! Gij begrijpt dat het voor ons van groot belang is, om die twee kerels op heeterdaad te betrappen. Ik kom u dus verzoeken een paar van mijn mannetjes in een hinderlaag te doen leggen, teneinde onze luidjes te kunnen vatten, zoodra zij hier den voet gezet hebben.

Als Raffles werkelijk Justin had geheeten en rechercheur van politie was geweest, dan zou hij reden hebben gehad om zich te verbazen, want de aarzeling van Houbin was bijna pijnlijk om aan te zien.

Maar Raffles begreep natuurlijk zeer goed, wat er in hem omging.

Als de twee schurken, die gisteren ter vergadering waren geweest op heeterdaad betrapt werden en de kans liepen nu voor een tiental jaren de gevangenis in te wandelen, dan zouden zij hoogstwaarschijnlijk, in de vaste overtuiging verkeerend, dat Houbin hen verraden had, geen oogenblik aarzelen over de herkomst van die 360.000 francs een boekje open te doen. Weliswaar zouden zij zich daardoor de woeste wraak van hun bendegenooten op den hals halen, maar met het vooruitzicht op tien jaren gevangenisstraf, zouden zij zich daarvan bitter weinig aantrekken.

Natuurlijk wist Raffles volstrekt niet of de beide bandieten in kwestie inderdaad nog straf te goed hadden, maar uit de houding van Houbin meende hij dat te mogen afleiden.

Want voor een poging tot inbraak zouden zij zeker niet meer dan een anderhalf jaar kunnen

krijgen, en in dat geval zouden zij het zeker niet wagen de geheimen van hun bende te verraden, dan was er ook voor Houbin geen reden om daarvoor te vreezen en hij behoefde dan ook geen seconde te aarzelen om de behulpzame hand te leenen bij de arrestatie van de twee verraders.

Hoe dan ook, Houbin scheen in een zwaren tweestrijd te zijn, waarvan de beteekenis aan Raffles niet ontging.

Natuurlijk wenschte hij zich bloedig te wreken op de twee mannen, die het geld van de bende wilden stelen, maar evenzeer vreesde hij voor zijn eigen lot, als de twee kerels in den eersten schrik en woede hun mond eens zouden voorbijpraten.

Maar het was duidelijk, dat hij tegenover den rechercheur niet te lang mocht aarzelen en eieren voor zijn geld moest kiezen.

De schurk zeide dus, met een poging om aan zijn stem zooveel mogelijk vastheid te geven:

— Het spreekt van zelf, mijnheer Justin, dat ik mij aanstonds beschikbaar stel, teneinde U behulpzaam te zijn bij het vangen van die schavuiten.

— Ik wist immers wel, dat ik op Uw hulp zou mogen rekenen! riep Raffles joviaal uit. Gij zijt zeker niet al te vreesachtig uitgevallen en gewapend zijt gij ook reeds, want als ik mij niet vergis, hebt gij zooeven bij het langs loopen uw revolver uit de lade van uw bureau hier naast genomen, ha, ha! Groot gelijk! Men kan tegenwoordig nooit weten, wien men op bezoek zal krijgen!

Houbin had de tanden opeengeklend en hij moest bekennen, dat die rechercheur bijzonder scherpe oogen had, het zou niet gemakkelijk vallen dien man op een dwaalspoor te brengen!

Raffles hield den schurk tersluiks goed in het oog en zag zeer goed, welke tweestrijd zich in zijn binnenste afspeelde.

Aan den eenen kant wilde hij zich wreken over het verraad aan de bende gepleegd, aan den anderen kant echter moest hij toch steeds vreezen, dat de beide kerels uit woede over het mislukken van hun plan de herkomst van het geld zouden verraden, als zij gepakt werden, en dus ook de identiteit van Houbin zelf ook aan het licht zouden brengen.

Maar Raffles wachtte geduldig af.

Hij had geen haast!

De kaarten waren goed geschud en hij hield de beste troeven in handen.

Natuurlijk wist hij heel goed, dat Houbin, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn, zou pogen, het geld nog voor den nacht buitenshuis te brengen, uit vrees, dat de bende hem later zou verwijten, dat hij niet beter op het gestolen geld gepast had, maar ook daarop had hij gerekend.

Houbin zou geen stap verzetten of hij zou in het oog worden gehouden en ver zou hij zeker niet met de 360.000 francs komen, dat had Raffles zich zelf gezworen!

Toch zou het hem het liefst zijn, wanneer de penningmeester van de bende der Kraaien het besluit nam, het geld in zijn brandkast te laten, dat zou hem, Raffles, heel wat last en omslag besparen!

Houbin scheen nu zijn besluit te hebben genomen.

Hij was opgestaan en zeide met vaste stem:

— Mijnheer Justin, het is natuurlijk moeilijk uit te maken, of de mannen, die gij zoekt en die gij hier hebt zien rondzwerven, het inderdaad op mijn huis hebben voorzien, maar men kan tegenwoordig niet te voorzichtig zijn! Ik verzoek U dus, hedenavond weder hier te komen, dan kunt gij doen wat gij wilt. Maar tracht het zoo in te richten, dat ik buiten spel blijf! Gij zult het kinderachtig vinden, maar ik heb liever niets uitstaande met die boeven!

— Wel, mijnheer Houbin, dat kan ik mij levendig voorstellen, ha ha! gaf Raffles ten antwoord. Gij behoeft U echter volstrekt niet ongerust te maken, als gij wilt kunt gij zelfs in bed blijven! Mijn mannetjes zullen de grijpvogels vangen zonder dat er een haan naar kraait en zelfs zonder dat gij het zoudt merken, als gij het niet bepaald zelf gewild had!

— Neen, bang ben ik niet! ging Houbin voort. Ik zal natuurlijk blijven waken, nu gij mijn ongerustheid eenmaal hebt gaande gemaakt. Maar als het niet noodig is, zou ik mij liever niet vertoonen!

— Geheel zooals gij zelf wilt! hernam Raffles, terwijl hij zich gereed maakte om te vertrekken. Ik zal dan zoo vrij zijn met een paar man omstreeks elf uur terug te komen, misschien reeds om tien uur. Dan kunnen wij rustig onze maatregelen nemen en de dieven zullen ons niet ontkomen, dat verzeker ik U! Maar vooraf wenschte ik gaarne te weten, waar gij gemeenlijk uw geldwaarden bewaart! Ik heb in uw kantoor een groote brandkast zien staan, dat is zeker het meubel, hetwelk de eer en het genoegen heeft, de opbrengst van uw uitgebreiden handel in manufacturen te mogen herbergen, ha, ha!

Houbin was er verre van de reden te vermoeden van de vroolijkheid zijns bezoeker en daarom antwoordde hij dadelijk:

— Ja, daarin bewaar ik mijn effecten en ook de contanten, welke mijn boekhouder noodig heeft om rekeningen en wisels te betalen. En daar is natuurlijk ook het geld, ruim drie en een halve ton, hetwelk ik vandaag heb moeten opnemen, teneinde een zeer groot bedrag aan een mijner leveranciers te kunnen betalen!

— Duivels, men kan zien, dat gij de zaken inderdaad in het groot drijft, mijnheer Houbin, riep de gewaande rechercheur vol bewondering uit. Maar wees gerust, die twee boeven zullen met geen vinger uw geld aanraken, daarvoor zal ik zorgen!

Houbin, die er verre van was de geheime beteekenis van die laatste woorden te vermoeden, geleidde zijn bezoeker naar de deur en zeide daar op zachten toon, uit vrees, dat iemand van het personeel hem zou kunnen hooren:

— Ik verwacht U en uw mannen om tien uur! Wat ik zeggen wilde, komen zij hier in uniform?

Raffles keek Houbin even spottend aan, hij had de bedoeling van die vraag zeer goed begrepen.

Wanneer de agenten in uniform kwamen, zouden de bandieten, die buiten wellicht reeds eerder op de loer zouden staan hen zeer waarschijnlijk zien en den aftocht blazen!

Houbin liep dan geen gevaar dat zij hem zouden verraden, en later zou hij wel gelegenheid vinden, de twee verraders voor de rechtbank van de Bende te dagen!

Raffles antwoordde dus langs zijn neus:

— Als ik dat voornemens was, mijnheer Houbin, dan kon ik evengoed dadelijk een boodschap aan

mijn twee luidjes zenden met de aanmaning, hier van avond ver uit de buurt te blijven! Neen, wij komen natuurlijk allen in politiek!

— Met hoeveel denkt gij te komen?

— Met z'n drieën! Maar een is er bij, die wel voor zes geldt! Wij mogen in het geheel geen argwaan baren, en dat zouden wij doen, als wij hier met zes of tien man kwamen aanrukken! En nu, tot vanavond, mijnheer Houbin, en wel bedankt voor uw groote bereidwilligheid!

Hij boog beleefd voor den nog altijd bleeken Houbin en had even later het huis verlaten.

Het eerste wat hij deed, was naar de Rue Lepic telefoneeren.

Charly moest nu zijn diensten komen bewijzen.

Reeds een half uur later stond een grijze auto voor het restaurant in de Rue des Cendriers stil, waaruit Charly Brand stapte.

Hij ging het restaurant binnen, waar Raffles hem achter een der ramen reeds wachtte.

Hij drukte den jongen man krachtig de hand en zeide op zachten toon:

— Laat ons dadelijk ter zake komen! Houbin is gewaarschuwd en wij zullen van avond binnen worden gelaten. Daar is zijn huis, dat groote, grijze gebouw met de omlopende balkons. Heb je de legitimatiebewijzen medegebracht, zooals ik je zooeven verzocht heb?

— Hier zijn ze! antwoordde Charly, terwijl hij Raffles een enveloppe met papieren en insignes toeschoof.

— Prachtig! Hij heeft er nu niet naar gevraagd, maar hij mocht het van avond eens willen doen! Het is nu zaak, het huis goed in het oog te houden, want ik weet niet, wat de kerel voornemens is! Misschien brengt hij het geld in veiligheid, maar wie weet, heeft hij ook wel een ander plan..... kijk! Daar verlaat hij zijn woning reeds! En hij heeft niets bij zich.

— Wat zou hij voornemens zijn?

— Ik geloof, dat ik het wel kan denken! Hij zal dadelijk Beaupré op de hoogte gaan brengen en de bandieten zullen pogen, de twee verraders in handen te krijgen, voor zij kwaad kunnen stichten! En dan is hun lot natuurlijk beslist! Ga hem dadelijk met de auto achterna en zie waar hij blijft Charly. Je komt mij hier weder rapport uitbrengen! Haast je, want daar komt zijn coupé reeds voorrijden!

Nog een snellen handdruk en Charly ijelde weg. Een oogenblik later zag Raffles, hoe de grijze auto de achtervolging van het elektrische coupétje was begonnen.....

Er verliepen vele uren, voor de auto weder terugkeerde, achter het coupétje aan.

Charly trad weer binnen.

— Welnu? vroeg Raffles zacht, toen de jonge man tegenover hem had plaats genomen.

— Hij is naar den andere geweest, zooals je wel dacht! Daar is hij een half uur gebleven, toen zijn zij samen in zijn coupé verder gereden naar een huis, waar een ander van de bestuursleden der nobele vereeniging bleek te wonen. Ik heb tenminste nog iemand uit het huis zien komen en zich bij de anderen voegen. Toen reden zij allen naar een volksbuurt, denkelijk naar het huis, waar zij een der verraders meenden te vinden. Zij keerden onverrichter zake terug. Nog in een aantal andere huizen deden zij onderzoek, vruchteloos! Toen gaven zij het op. De coupé bracht Beaupré en den ander weder naar hun respectieve huizen en je zult gezien hebben, dat Houbin ook is teruggekeerd!

— Goed gedaan, mijn jongen, Nu, de beteekenis is duidelijk! Zij hebben een klopjacht ondernomen, die op niets is uitgelopen, want de twee verraders zijn blijkbaar niet van gisteren en hebben zich buiten schot gehouden! Kom Charly, het is bij zessen en ik krijg honger!

De twee vrienden verlieten het restaurant en zochten een andere gelegenheid op, evenwel in dezelfde straat gelegen, waar zij een stevig middagmaal gebruikten.

Het spreekt van zelf, dat ook Henderson van de partij was.

Zoo werd het tien uur en alles in het huis van Houbin was rustig gebleven.

De bandiet had het niet meer verlaten, nadat hij was teruggekeerd.

Alles was voor de onderneming in orde.

De auto stond gestald in een garage, die dag en nacht open bleef en die op slechts een honderdtal meters van het huis van Houbin was gelegen.

De drie mannen richtten hun schreden naar het huis en Raffles schelde aan.

Dadelijk werd de deur geopend door den concierge die reeds op de hoogte scheen te zijn gebracht en de mannen bestegen de trap, en werden door een

ouden bediende bij Houbin gelaten, die zeer bleek en zenuwachtig was.

— Ik hoop, dat het geld er nog is, mijnheer Houbin? begon Raffles lachend. Hier zijn mijn mannen en ik verzeker U, dat de twee bandieten een leelijke pijp zullen rooken, als zij zich trachten te verzetten!

— Het geld is nog in de brandkast, mijnheer Justin, antwoordde Houbin.

— Mooi zoo, gij hebt er zeker niets op tegen, dat ik mij daar even persoonlijk van overtuig?

— Niet in het minst, mijnheer! antwoordde de schurk. Wees zoo goed, mij te volgen.

De vier mannen traden het privé-kantoor binnen, waar Houbin licht maakte en de gordijnen sloot.

Daarop haalde hij zijn sleutels uit zijn zak, stelde het cijferslot en opende de deur van de brandkast.

Raffles had Henderson een snellen wenk gegeven.

Het oogenblik was inderdaad te gunstig om het te laten passeeren!

De reus wist, wat hij te doen had.

Hij trad snel op Houbin toe en legde hem zijn reusachtige hand op den mond, terwijl hij hem tegelijkertijd als een kind van den grond lichtte.

Dadelijk was Charly er bij om den bandiet te knevelen en zijn handen stevig op zijn rug te binden.

In enkele seconden was de man machteloos gemaakt en hij keek nu met haast uit het hoofd puilende oogen toe, hoe Raffles, die nauwelijks acht had geslagen op dit korte tooneeltje, kalm de brandkast doorzocht en er de tasch uitnam, die hem reeds zoo goed bekend was.

Hij opende haar, en overtuigde zich, dat zij geheel gevuld was met bankbiljetten en goudgeld.

Raffles nam de tasch op en wendde zich tot

Houbin, die machteloos, met het schuim op de lippen in een hoek lag, met de woorden:

— De zaken hebben een ander verloop genomen dan gij gedacht had, mijn waarde heer Houbin. Ik voor mij heb altijd geweten, hoe het gaan zou! Dit geld zalik maar van u overnemen! Veiliger kon het onmogelijk bewaard worden! Wat de bandieten betreft, die hier aanstonds zullen komen, ik heb geen tijd en geen lust, hen te ontvangen! Maar stel u gerust, zij zullen hun lot niet ontgaan!

Hij nam aan het bureau plaats en schreef haastig eenige woorden op een stuk papier, dat hij toevouwde en in een enveloppe stak.

Toen vervolgde hij:

— Dit is een uitnoodiging aan de Sureté om dadelijk een zestal mannen hierheen te zenden, natuurlijk moest ik hen wel van alles inlichten, en ik weet niet, of die touwen niet spoedig plaats zullen maken voor een paar stevige boeien, mijnheer de fabrikant van dames- en heerenondergoed!

Hij stond op, wenkte de anderen en haastig verlieten zij het vertrek.

Zij overtuigden zich, dat de bediende elders was, daalden de trap of en stonden op straat, geen tien minuten nadat zij waren binnengetreden.

Juist kwam er een agent aan.

Raffles stak den man de enveloppe toe en zeide op bevelenden toon:

— Dit dadelijk naar den hoofdcommissaris, ik ben rechercheur! Verlies geen seconde, het is een zaak van het grootste gewicht!

Raffles keek den man even glimlachend na, die zich haastig verwijderde en zeide toen, zich tot Charly wendende:

— Een goede avond geweest, Charly! En nu, nu ben ik tot je dienst, als je mij verzoekt, naar Londen terug te keeren!

De volgende aflevering (No. 348) bevat:

DE VARIETE-STER.

